

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 1Cob/156/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112221760  
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1112221760.6

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členov senátu Mgr. Štefana Zelenáka a JUDr. Marty Šašinkovej, v právnej veci žalobcu: Invescorp, s.r.o., Betliarska 12, 851 07 Bratislava, IČO: 36 737 623, zastúpený: Advokátska kancelária Patassy, s.r.o., Trenčianska 47, 821 09 Bratislava, IČO: 36 806 412 proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 853 186 a Škubla & Partneri s.r.o. Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154 o zaplatenie 1.081,289,24 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 33Cb/126/2012-539 zo dňa 21.6.2018 a o návrhu na prerušenie odvolacieho konania zo dňa 20.3.2019, takto

### rozhodol:

Krajský súd v Bratislave návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania zo dňa 20.3.2019 **z a m i e t a .**

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/126/2012-539 zo dňa 21.6.2018 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100%.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.081.289,24 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a nahradiť žalobcovi 100% trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 9.7.2012 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd zaviazá žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 1.081.289,24 eur, a to na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca ako oprávnený podal dňa 30.6.2009 súdnemu exekútorovi O.. A. G., so sídlom A. XX, XXX XX I. (ďalej v texte aj „súdny exekútor“) návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému spoločnosti KENTI s.r.o., Štefánikova 61, Brno, Česká republika, IČO: 60 720 808 (ďalej už len „povinný“ alebo „obchodná spoločnosť KENTI s.r.o.“) pre vymoženie istiny vo výške 1.079.489,68 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 1.783,06 eur a poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,50 eur, t.j. pohľadávky spolu vo výške 1.081.289,24 eur. Okresný súd Bratislava I dňa 8.7.2009 vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor dňa 24.7.2009 pod číslom Ex 1164/09 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, a zároveň v tento deň vydal pod číslom Ex 1164/09 príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu banke, ktorým prikázal právnemu predchodcovi žalovaného VOLKSBANK Slovensko, a.s. so sídlom Vysoká 9, 811 06 Bratislava (ďalej aj len „žalovaný“), aby po doručení tohto príkazu zablokoval sumu vo výške pohľadávky žalobcu na bankových účtoch spoločnosti povinného

vedených u žalovaného. Žalovaný príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke zo dňa 24.7.2009 prevzal dňa 24.7.2009. Súdny exekútor listom zo dňa 24.7.2009 požiadal žalovaného o súčinnosť, t.j. o oznámenie aktuálneho stavu na bankových účtoch spoločnosti povinného. Žalovaný dňa 31.7.2009 oznámil súdnemu exekútorovi, že vedie bankové účty spoločnosti povinného, a zároveň oznámil súdnemu exekútorovi jednotlivé zostatky na týchto bankových účtoch ku dňu 28.7.2009. Súdny exekútor dňa 18.8.2009 pod číslom Ex 1164/09 vydal exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorým prikázal predchodcovi žalovaného, aby po doručení tohto príkazu v súlade s ustanovením § 96 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“, prípadne „EP“) z bankových účtov spoločnosti povinného vedených u žalovaného vyplatil sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu na bankový účet súdneho exekútora. Žalovaný exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie zo dňa prevzal dňa 18.8.2009.

3. Žalovaný sa k veci podaním zo dňa 3.12.2012 vyjadril v tom smere, že objektívne nemohol exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie splniť keďže Okresná prokuratúra Bratislava I dňa 30.7.2009 vydala príkaz na zaistenie bankových účtov spoločnosti povinného vedených predchodcom žalovaného, nakoľko svojím uznesením zo dňa 30.7.2009 začala trestné stíhanie na podnet žalovaného. V období od júla 2009 do apríla 2011 prebiehalo trestné stíhanie vyšetrovateľkou Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, ktorá dňa 21.3.2011 vydala uznesenie pod číslom ORP-999/OEK-B1- 2009 KV, ktorým trestné stíhanie zastavila. Žalovaný podal dňa 28.3.2011 sťažnosť proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania a následne Okresná prokuratúra I dňa 12.4.2011 svojím uznesením podanú sťažnosť žalovaného zamietla ako nedôvodnú. Okresná prokuratúra Bratislava I dňa 12.4.2011 vydala príkaz na zrušenie zaistenia bankových účtov spoločnosti povinného vedených žalovaným. Žalovaný ani po vydanom príkaze na zrušenie zaistenie bankových účtov spoločnosti povinného finančné prostriedky z bankových účtov nevyplatil súdnemu exekútorovi, a to napriek platnému exekučnému príkazu a príkazu na úhradu trov exekúcie zo dňa 18.8.2009 pod číslom Ex 1164/09. Podľa názoru žalobcu žalovaný finančné prostriedky vedené na bankových účtoch od povinného bezdôvodne zadržoval, na bankových účtoch spoločnosti povinného vedených žalovaným boli ku dňu 27.5.2011 finančné prostriedky v celkovej výške 1.179.810,90 eur. Uvedenú sumu potvrdil sám žalovaný vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti povinného zo dňa 27.5.2011. Okresný súd Bratislava I dňa 5.6.2012 pod číslom 2 K 27/2011 vyhlásil konkurz na majetok spoločnosti povinného a z tohto dôvodu bolo v zmysle § 48 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej už len „ZoKR“ v platnom znení) exekučné konanie Ex 1164/09 zastavené. Podaním doručeným súdu dňa 17.12.2012 sa k veci vyjadril žalovaný a uviedol, že dňa 24.7.2009 bol žalovanému doručený príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ktorý vydal súdny exekútor v rámci súdnej exekúcie vedenej Okresným súdom Bratislava I pod spisovou značkou Ex 1164/09, kde oprávneným bol žalobca a povinným bola obchodná spoločnosť KENTI, s.r.o. Na základe identifikovaného príkazu súdneho exekútora začal žalovaný v súlade s normatívnymi podmienkami arrestatória blokovať sumu do výšky exekučne vymáhanej peňažnej pohľadávky na bankových účtoch zriadených žalovaným pre spoločnosť povinného. Dňa 30.7.2009 bol žalovanému doručený príkaz prokuratúra Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 30.7.2009, ktorým boli v súlade s § 95 ods. 1 Trestného poriadku zaistené peňažné prostriedky na špecifikovaných účtoch v banke, zriadených žalovaným pre obchodnú spoločnosť povinného. Dňa 31.7.2009 podal predchodca žalovaného v súlade s § 55 ods. 1 EP excindačnú žalobu, ktorou sa domáhal vylúčenia peňažných pohľadávok z účtu v banke z exekúcie vedenej súdnym exekútorom pod spisovou značkou EX 1164/09. Dňa 31.7.2009 a dňa 12.8.2009 podal žalovaný návrh na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť v zmysle § 57 ods. 1 písmeno b), g) EP, ako aj návrh na povolenie odkladu exekúcie v zmysle § 56 odsek 2 EP. Ku dňu podania vyjadrenia nebolo právoplatne rozhodnuté o návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie vedenom pred Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 35Cb 101/2009, o návrhu žalovaného na zastavenie exekúcie, ani o návrhu na odklad exekúcie, vedené pred Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 4 Er 504/2009. Dňa 18.8.2009 bol žalovanému doručený príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ktorý vydal súdny exekútor O. A. G. v rámci súdnej exekúcie vedenej pod spisovou značkou Ex 1164/09. Dňa 21.4.2011 bol predchodcovi žalovaného doručený príkaz prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 12.4.2011 na zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov, ktoré bolo pôvodne realizované na základe jeho príkazu zo dňa 30.7.2009. Ako ďalej súd prvej inštancie uviedol, z EP vyplýva, že tretia osoba sa môže stať za určitých okolností účastníkom časti exekučného konania, v ktorom jej legitímne patria procesné práva spôsobilé ovplyvniť samotný priebeh exekúcie. Uvedená osoba sa môže v intenciách § 55 ods. 1 EP domáhať ochrany svojich práva prostredníctvom žaloby o vylúčenie

vecí z exekúcie, pričom jej to zakladá aj aktívnu procesnú legitimáciu na podanie návrhu na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. EP. Príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, ktorý bol súdnym exekútorom vydaný dňa 18.8.2009, a ktorý smeroval k priamemu vykonaniu exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, je v zjavnom rozpore s § 56 ods. 5 EP, ktorý poskytuje ochranu pred nezvratnými následkami vykonanej exekúcie. Dňa 21.6.2011 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.6.2011 o začatí konkurzného konania voči spoločnosti povinného. Podľa § 14 ods. 5 písm. b) ZoKR sa všetky exekučné konania vedené na majetok patriaci tejto spoločnosti ex lege prerušili. Dňa 12.6.2012 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.6.2012 o vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti povinného. Podľa § 48 ZoKR sa všetky začaté exekučné konania vedené proti uvedenej spoločnosti ex lege zastavili. Vzhľadom na uvedené okolnosti nebolo o návrhu žalovaného na odklad exekúcie až do obligatórneho zastavenia exekúcie právoplatne rozhodnuté. Účinky brániace súdnemu exekútorovi pokračovať vo vykonaní exekúcie tak nepretržite trvali až do ukončenia exekučného konania. S poukazom na normatívne upravenú prekážku vo vykonaní exekúcie nemal žalovaný povinnosť vyplatiť pohľadávku z bankového účtu oprávnenému, a to ani v medzi období od zrušenia zaisťujúceho príkazu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I do prerušenia exekučného konania v dôsledku začatia konkurzného konania voči povinnému. Opak by bol nepripustným vykonaním exekúcie, ktorú § 56 ods. 5 EP zakazuje. Predchodca žalovaného ďalej poukázal na skutočnosť, že notárska zápisnica, ktorá bola podkladom na prevedenie spornej exekúcie, je z dôvodu jej obsahu neplatnou, nakoľko sa prieči dobrým právom a narúša zásadu poctivého obchodného styku. Notárska zápisnica je nespôsobilým exekučným titulom, pretože neobsahuje právny dôvod, predmet a čas plnenia v zmysle normatívnych požiadaviek exekučného poriadku a to najmä v dôsledku toho, že záväzok uznaný povinným v notárskej zápisnici je neurčitý a nezrozumiteľný, následkom čoho je právny úkon inkorporovaný do znenia notárskej zápisnice zmätočný, záväzok uznaný v notárskej zápisnici nie je definovaný čo do právneho dôvodu, ale je iba odkazom na faktúru, čo nemožno považovať za dostatočne určité, záväzok uznaný v notárskej zápisnici predstavuje zmluvnú pokutu, čo odporuje ustanoveniu § 41 ods. 3 EP, je mimoriadne sporné, či uznané záväzky v čase ich uznania reálne existovali. Žalovaný v konaní o vylúčenie vecí z exekúcie argumentoval, že medzi ním a povinným bol kreovaný záväzkovo právny vzťah na základe Rámcovej zmluvy na uzatváranie obchodov s investičnými nástrojmi zo dňa 22.12.2005. V zmysle rámcovej zmluvy poskytoval predchodca žalovaného spoločnosti povinného investičné služby, tak ako ich definuje zákon o cenných papieroch a investičných službách. V dôsledku nepriaznivého vývoja menových kurzov na medzibankových trhoch utrpela spoločnosť povinného v roku 2009 investičnú stratu, ktorú bola v súlade s rámcovou zmluvou povinná uhradiť predchodcovi žalovaného. Za účelom zabezpečenia úhrady prípadnej investičnej straty zložila spoločnosť povinného u predchodcu žalovaného zábezpeku podľa § 555 Občianskeho zákonníka formou vkladov evidovaných na štyroch špeciálnych účtoch vedených u predchodcu žalovaného a označených ako kolaterál. Peňažné prostriedky na kolaterálových účtoch predstavovali zabezpečenie prípadných investičných strát, ktoré mohli vzniknúť realizáciou obchodov s investičnými nástrojmi podľa rámcovej zmluvy. Podmienky jednotlivých zmlúv o kolaterálových účtoch pritom nepripúšťali, aby majiteľ účtu s peňažnými prostriedkami na kolaterálových účtoch akokoľvek samostatne nakladal. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že disponuje postavením záložného veriteľa v zmysle §151b ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 151e ods. 5 Občianskeho zákonníka, na základe posesórneho záložného práva, zriadeného jednotlivými zmluvami o kolaterálových účtoch a vzniknutého reálnym odovzdaním peňažných prostriedkov spoločnosti žalovaného ako záložnému veriteľovi. V súlade s § 61a ods. 2 EP, respektíve § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka pritom nie je možné bez súhlasu záložného veriteľa viesť exekúciu na záloh. V nadväznosti na uvedené skutočnosti sa žalovaný domáhal, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol.

4. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom č.k. 33Cb/126/2012-436 zo dňa 4.4.2016 rozhodol tak, že žalobu zamietol. Skutkový stav vecí v prvoinštančnom konaní (a tento nebol ani medzi stranami sporný) bol zistený tak, že dňa 22.12.2005 uzatvoril žalovaný a obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. Rámcovú zmluvu na uzatváranie obchodov s investičnými nástrojmi, ktorá upravovala postup a podmienky obchodovania na trhu s finančnými nástrojmi. Jedným z týchto finančných nástrojov bol aj „menový swap“, pri ktorom dochádza k obchodovaniu s konkrétnou peňažnou menou, pričom zisk vzniká na základe fluktuácií v menovom kurze. V uvedenom prípade pred začiatkom obchodovania bola obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. povinná zložiť peňažné prostriedky na viazaný kolaterálový účet vedený žalovaným. V septembri a októbri 2008 na základe požiadavky spoločnosti KENTI s.r.o. došlo k nákupu stanovených objemov poľského zlotého za euro, pričom termín splatnosti jednotlivých obchodov bol dohodnutých na 9.9.2009, 10.9.2009 a 12.10.2009. Strata z uvedených obchodov bola neutržateľná,

spoločnosť KENTI s.r.o. využila právo predčasne ukončiť obchodovanie takzvaným zatvorením pozícií a spätným predajom meny, k čomu došlo 4.2.2009 na základe menového kurzu platného v uvedený deň. Dňa 4.6.2009 obchodná spoločnosť KENTI, s.r.o. uznala formou notárskej exekučnej zápisnice spisanej notárkou A. O. I., N 56/2009, Nz 18715/2009, NCRI 18973/2009 svoje záväzky voči žalobcovi spolu vo výške 1.079.489,68 eur. Dohoda o úhrade dlhu bola spísaná medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou KENTI, s.r.o., so súhlasom s jej vykonateľnosťou. Splatnosť dlhu bola stanovená na deň 11.6.2009. K plneniu zo strany obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. v lehote splatnosti nedošlo. Dňa 30.6.2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie na peňažné plnenie vo výške 1.079.489,68 eur a bolo začaté exekučné konanie vedené súdnym exekútorom O. G. pod spisovou značkou Ex 1164/2009. Dňa 24.7.2009 bol žalovanému doručený príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Žalovaný začal blokovať na účtoch spoločnosti KENTI s.r.o. finančné prostriedky do výšky vymáhanej pohľadávky. Dňa 30.7.2009 bol žalovanému doručený príkaz prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I na zaistenie peňažných prostriedkov na účtoch spoločnosti KENTI, s.r.o. Dňa 31.7.2009 žalovaný podal návrh na vylúčenie peňažných prostriedkov, resp. pohľadávok z účtov (konanie na Okresnom súde Bratislava I pod spisovou značkou 35Cb/101/2009), návrh na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť a návrh na odklad exekúcie (konanie pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 4Er504/2009). Dňa 18.8.2009 bol podaný opätovný návrh na zastavenie exekúcie a návrh na povolenie odkladu. Dňa 18.8.2009 bol žalovanému doručený príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Dňa 14.9.2009 sa súdny exekútor z výzvy súdu dozvedel o podaní návrhu na zastavenie exekúcie a návrhu na odklad exekúcie. Okresný súd Bratislava I uznesením č.k. 4 Er 504/2009-119 zo dňa 15.1.2009 zamietol návrh žalovaného na odklad a zastavenie exekúcie. Žalovaný sa voči uzneseniu odvolal, Krajský súd v Bratislave rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zrušil, následne o uvedených návrhoch nebolo právoplatne rozhodnuté, keďže došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu podľa ust. § 48 ZoKR (o návrhoch sa opätovne preto nerozhodovalo). Dňa 21.4.2011 bol žalovanému doručený príkaz prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 12.4. 2011 na zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov na kolaterálnych účtoch spoločnosti KENTI s.r.o. Dňa 22.6.2011 bolo začaté konkurzné konanie proti obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. Exekučné konanie bolo ex offo prerušené v zmysle ust. § 14 ZoKR. Dňa 12.6.2012 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.6.2012, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. a ako bolo už vyššie uvedené, predmetné exekučné konanie bolo v súlade s § 48 ZoKR zastavené. Súd prvej inštancie mal za to, že v období od 21.4.2011 do 22.6.2011, teda medzi zrušením zaisťujúceho príkazu prokurátora a prerušením exekučného konania nemohol právny predchodca žalovaného plniť na účet súdneho exekútora v zmysle § 96 odsek 3 EP z dôvodu, že dňa 31.7.2009 bola podaná excindačná žaloba, ako i návrh na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie, o ktorých nebolo do 22.6.2011 právoplatne rozhodnuté. Predchodca žalovaného preto nemal povinnosť vyplatiť pohľadávku z kolaterálneho účtu dlžníka žalobcovi, a to ani v medziobdobí od zrušenia zaisťujúceho príkazu prokurátora do prerušenia exekučného konania v dôsledku začatia konkurzného konania voči povinnému.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že uznesením 1Cob/169/2016-471 zo dňa 31.5.2017 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/126/2012-436 zo dňa 4.4.2016 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou záložného práva žalovaného a možného postavenia žalovaného ako záložného veriteľa neskúmal, či záložné právo predpísanou formou vzniklo a či spoločnosť žalovaného je skutočne záložným veriteľom a ani neuviedol, či medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou KENTI s.r.o. došlo k uzatvoreniu záložnej zmluvy k pohládkam v akejkoľvek podobe, resp. či finančné prostriedky na jednotlivých účtoch vedených u žalovaného boli zverené žalovanému do úschovy v súvislosti so záložným právom, tak ako to predpokladajú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu taktiež nevyhodnotil Rámcovú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou KENTI s.r.o. dňa 22.12.2005, od ktorej odvodzoval svoje záložné právo žalovaný, pričom postavenie žalovaného ako záložného veriteľa je potrebné posudzovať aj v súvislosti s konkurzným konaním vedeným proti KENTI s.r.o., predovšetkým z pohľadu, akou formou si prihlásil žalovaný pohľadávky do konkurzného konania.

6. Uznesením č.k. 33Cb/126/2012-487 zo dňa 11.9.2017 súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 11, Žilina, a to na základe návrhu žalovaného zo dňa 4.9.2017.

7. Žalovaného obrana vo veci po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie spočívala v tvrdení, že pri exekúcii prikázaním pohľadávky z účtu v banke postupoval vzhľadom na účinky návrhu na odklad exekúcie lege artis. Navyše poukázal na svoju procesnoprávnu obranu v rámci exekúcie, ktorá spochybňuje legitimitu jej vedenia a aj samotný exekučný titul (záložné právo k pohľadávkam z účtu a spornosť vymáhanej pohľadávky žalobcu). Ako ďalej žalovaný uviedol, žalobca existenciu pohľadávky žalovaného voči KENTI s.r.o. nerozporoval, súd prvej inštancie sa preto nemal dôvodom bližšie touto otázkou zaoberať. Žalovaný zároveň uviedol, že uvedená pohľadávka bola priznaná rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zo dňa 28.4.2011, sp.zn. II/2010-5611. Žalovaný ďalej konštatoval, že v prejednávanej veci žalobca v záujme splnenia svojich procesných povinností tvrdí, že mu žalovaný po doručení exekučného príkazu v rozpore s § 96 ods. 3 EP nevyplatil zostatok na účte povinného KENTI s.r.o., pričom nenamietal žiadne ďalšie porušenie povinností zo strany žalovaného, ani rozpor jeho konania s dobrými mravmi a zo skutkového deja doposiaľ nevyplýva iný žalobný dôvod, na základe ktorého by žalobca požadoval súdnu ochranu. Žalovaný ohľadom inštrukcie odvolacieho súdu, že prvoinstančný súd má opätovne skúmať návrhy žalovaného podané v ten istý deň, zotrval na svojej doterajšej argumentácii. Dotknuté návrhy boli súdu doručené 31.7.2009, teda začali sa v ten istý deň. Práve s týmto dňom sú spojené hmotnoprávne a procesnoprávne účinky začatia konania, a to bez ohľadu na vyznačenie hodiny a minúty prijatia podania na podacej pečiatke súdu. V zmysle § 136 odsek 1 Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, zamestnanec súdu vyznačí hodinu a minútu prijatia podania na podacej pečiatke, avšak iba za predpokladu, že je to pre konanie potrebné, pričom hodina a minúta na podacej pečiatke vyznačenej na excindačnej žalobe nemá pre konanie o tejto žalobe žalobcom pertraktovanú právnu relevanciu. Žalovaný namietal, že odvolací súd legitimitu požiadavky týkajúcej sa možnosti tretej osoby podať návrh na odklad exekúcie, ku ktorému pripojí súdom potvrdenú excindačnú žalobu bližšie nezdôvodnil a rovnako nešpecifikoval ani prípadné následky jej nesplnenia.

8. Súd prvej inštancie po zrušení veci odvolacím súdom rozhodol napadnutým rozsudkom č.k. 33Cb/126/2012-539 zo dňa 21.6.2018. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okrem vyššie uvedených opísaných skutočností (opísaných v bode 2.-8. tohto rozsudku vyplýva), že súd prvej inštancie v novom rozhodnutí právne posúdil žalobcov nárok podľa, § 37 ods. 1 EP, § 55 ods. 1 EP, § 56 ods. 2, 5 EP a § 103 EP. Na základe usmernenia zo strany odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení ohľadne doplnenia dokazovania o skutočnosť, či žalovaný bol záložným veriteľom obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. vo vzťahu ku kolaterálnym účtom, resp. peňažným pohľadávkam na uvedených účtoch súd prvej inštancie konštatoval, že obrana žalovaného voči nároku žalobcu a teda, že žalovaný podal dňa 31.7.2009 excindačnú žalobu z toho dôvodu, že peňažné prostriedky na tzv. kolaterálnych účtoch obchodnej spoločnosti KENTI sú založené v prospech banky, ktorá je preto záložný veriteľ je nesprávna a nevyplýva z vykonaného dokazovania. Zo svedeckej výpovede O. Š.J. F. zo dňa 8.2.2016 podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že kolaterálne obchody v rozhodnom čase neboli zabezpečené nijakým záložným právom, až neskôr sa začalo zabezpečovať záložným právom. Rovnako ani Rámcovou zmluvou zo dňa 22.12.2005 uzatvorenou medzi pôvodným žalovaným a obchodnou spoločnosťou KENTI s.r.o. nebolo dohodnuté zriadenie záložného práva v prospech banky (pôvodného žalovaného). Rámcová zmluva a jednotlivé zmluvy o bežnom účte boli uzatvorené podľa § 269 odsek 2 Obchodného zákonníka a § 708 Obchodného zákonníka a podľa zákona o cenných papieroch, nie však podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich záložné právo. Ani v Notárskom centrálnom registri záložných práv nikdy nebolo registrované žiadne záložné právo banky týkajúce sa pohľadávok medzi bankou a obchodnou spoločnosťou KENTI s.r.o. (pričom banka bežne zriaďovala záložné práva k finančným prostriedkom svojich klientov vedených na ich bežnom účte, na ich vkladovom účte, resp. na ich kolaterálnom účte a tieto záložné práva zároveň registrovala aj v Notárskom centrálnom registri záložných práv). Ani v rámci konkurzného konania na majetok obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. žalovaný neprihlasoval svoje pohľadávky s vyznačením záložného práva. Súd prvej inštancie preto tvrdenie žalovaného, že došlo k zriadeniu záložného práva v prospech banky, a že banka je záložný veriteľ vyhodnotil ako nepravdivé. Ako ďalej súd prvej inštancie uviedol, v čase podania excindačnej žaloby banka nemala žiadnu splatnú pohľadávku voči spoločnosti KENTI, čo ani nie je medzi stranami sporu sporné, keď splatnosť pohľadávok banky nastala až dňa 9.9.2009, 10.9.2009 a 12.9.2009. Súd prvej inštancie mal za to, že podanie excindačnej žaloby bolo zjavne predčasné. Následne rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3.7.2012, sp.zn. 35Cb/101/2009 bola excindačná žaloba banky zamietnutá z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok KENTI - čím banka stratila naliehavý právny záujem na určení, že pohľadávky na výplatu z kolaterálnych účtov sú vylúčené z exekúcie. Súd prvej inštancie dospel k

záveru, že žalovaný nemohol podať žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, nakoľko nedisponoval záložným právom k finančným prostriedkom na kolaterálnych účtoch a v čase podania excindačnej žaloby nemal žiadnu splatnú pohľadávku voči obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. Ohľadom otázky týkajúcej sa právnych následkov podania excindačnej žaloby súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 13.10.2011, sp.zn. 3 MCdo 20/2010, ktoré konštatuje, že samotné podanie takejto žaloby nemá za následok prerušenie exekučného konania a ani odklad exekúcie a nezabraňuje exekútorovi vykonať dražbu. Dospel tak k záveru, že pôvodným žalovaným podaná žaloba nemala účinky prerušenia exekúcie, exekútorovi nezabraňovala vykonávať úkony v rámci exekučného konania, nemala odkladný účinok na exekúciu a nezakladala právo žalovaného nevyplatiť žalobcovi pohľadávku podľa § 96 odsek 3 EP.

9. Ohľadom oprávnenia banky podať návrh na odklad exekúcie poukázal súd prvej inštancie na § 56 odsek 1, 2 a 4 EP a dospel k záveru, že žalovaný (banka) nebol podľa ustanovenia § 56 EP aktívne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie. Aktívne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie je výlučne povinný.

10. Súd prvej inštancie po opätovnom vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že nakoľko podanie excindačnej žaloby podľa ustanovenia § 55 EP nemá za právny následok prerušenie exekúcie ani odklad exekúcie a teda žalovaný mal napriek podanej excindačnej žalobe jednoznačne plniť exekučný príkaz vydaný súdnym exekútorom dňa 18.8.2009 a mal vyplatiť pohľadávku žalobcovi podľa § 96 odsek 3 EP uplatnenú žalobou. Keďže žalovaný nebol podľa ustanovenia § 56 EP aktívne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie a podanie excindačnej žaloby nezaložilo automaticky aktívnu legitimáciu žalovaného na podanie návrhu na odklad exekúcie podľa § 56 EP a nakoniec, keďže žalovaný nemal žiadne záložné právo k pohľadávkam, čo bolo jediným argumentom žalovaného pri založení svojej aktívnej legitimácie na podanie návrhu na odklad exekúcie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že pôvodný žalovaný mal jednoznačne plniť vyššie uvedený exekučný príkaz. Správnosť uvedeného potvrdzuje podľa názoru súdu prvej inštancie aj konanie samotného žalovaného, keď dňa 19.8.2009, po doručení exekučného príkazu, vyplatil na bankový účet súdneho exekútora sumu 109,22 eur, čím plnil súdnym exekútorom vydaný exekučný príkaz. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že opačný záver (i. ktokoľvek môže podať excindačnú žalobu, ii. podanie excindačnej žaloby automaticky zaručuje aktívnu legitimáciu na následné podanie návrhu na odklad exekúcie, iii. do rozhodnutia súdu o doklade exekúcie exekútor nemôže konať, iv. kým súd nerozhodne právoplatne o excindačnej žalobe, exekúcia sa nevykonáva) by viedol k zmareniu účelu exekúcie, účelom ktorého je včasné vymożenie pohľadávky oprávneného.

11. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnosť, že pôvodný žalovaný okamžite po doručení exekučného príkazu nevyplatil pohľadávku žalobcovi v súlade s § 96 odsek 3 EP možno vyhodnotiť ako zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu:

- pôvodný žalovaný po začatí exekučného konania podal návrh na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie bez toho, aby bol aktívne legitimovaný na podanie takýchto návrhov,
- pôvodný žalovaný podal návrhy s cieľom získať čas na podanie „svojej“ žaloby proti obchodnej spoločnosti KENTI, získať exekučný titul, keďže v čase začatia exekúcie nemal žalovaný voči obchodnej spoločnosti KENTI žiadnu splatnú pohľadávku
- pôvodný žalovaný podal na obchodnú spoločnosť KENTI návrh na vyhlásenie konkurzu s cieľom zastaviť oprávnené exekučné konanie a započítať si svoju pohľadávku voči obchodnej spoločnosti KENTI oproti pohľadávke obchodnej spoločnosti KENTI na výplatu finančných prostriedkov na jej účtoch,
- pôvodný žalovaný v rámci návrhu na vyhlásenie konkurzu na obchodnú spoločnosť KENTI „použil“ žalobcu ako ďalšieho veriteľa, aby mohol byť vyhlásený konkurz,
- pôvodný žalovaný po vyhlásení konkurzu na obchodnú spoločnosť KENTI dal podnet SKP, aby poprel pohľadávku žalobcu v konkurznom konaní (čo sa aj stalo),
- pôvodný žalovaný po vyhlásení konkurzu na obchodnú spoločnosť KENTI prihlásil svoju nezabezpečenú pohľadávku, pričom jeho argumentácia v rámci exekučného konania bola postavená na tom, že je záložný veriteľ
- pôvodný žalovaný po vyhlásení konkurzu na obchodnú spoločnosť KENTI dosiahol svoj cieľ - vykonal zápočet pohľadávok,
- pôvodný žalovaný v konkurznom konaní na majetok KENTI zneužil svoje postavenie a zvýhodnil seba ako veriteľa pred žalobcom (pričom podľa ustanovenia § 6 ZoKR veritelia majú rovnaké postavenie a zvýhodňovanie niektorých veriteľov je neprípustné.

12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne v zmysle § 262 odsek 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. V svojom odvolaní predovšetkým poukázal na skutočnosť, že dňa 31.7.2009 podal excindačnú žalobu, ktorou sa domáhal vylúčenia peňažných pohľadávok z kolaterálnych účtov v banke, zriadených pre obchodnú spoločnosť KENTI s.r.o., z prebiehajúcej exekúcie z dôvodu, že peňažné prostriedky zložené na viazaných kolaterálnych účtoch boli totiž určené výlučne na úhradu straty z obchodovania na finančnom trhu, ktorá reálne vznikla vo februári roku 2009. Strata obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. po predčasne ukončenom obchodovaní bola enormná (457.250,71 eur + 156.553.774,11 HUF + 2.104.957,19 CZK), túto však žalovaný finančne vysporiadal za klienta obchodnú spoločnosť KENTI s.r.o. na medzinárodnom trhu z vlastných zdrojov. V zmysle spomínanej Rámцovej zmluvy na uzatváranie obchodov s investičnými nástrojmi zo dňa 22.12.2005 však mohol zúčtovať stratu z obchodovania a na jej úhradu použiť peňažné prostriedky na kolaterálnych účtoch až v termíne pôvodne dohodnutej splatnosti jednotlivých obchodov (9.9.2009, 10.9.2009 a 12.10.2009). Žalovaný však zdôraznil, že aj keď pohľadávka žalovaného nebola v čase podania excindačnej žaloby splatná, nijako táto skutočnosť neoslaboval jeho právo na podanie excindačnej žaloby. Finančné prostriedky vinkulované na kolaterálnych účtoch zabezpečovali reálne vzniknutú stratu z obchodovania a mali byť použité výhradne na jej uspokojenie. Pohľadávka, ako žalovaný ďalej zdôraznil, bola následne priznaná aj rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zo dňa 28.4.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.5.2011 a vykonateľnosť dňa 23.5.2011. Žalovaný mal za to, pre rozhodnutie v tejto veci je podstatné iba to, či žalovaný bol po iniciovaní konania o vylúčenie veci z exekúcie súčasne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie a či pri exekúcii príkazom pohľadávky z účtu v banke postupoval lege artis. Aktívna legitímácia na podanie návrhu na odklad exekúcie sa viaže na podanú excindačnú žalobu bez ohľadu na to, či je dôvodná alebo nie, keďže dôvodnosť excindačnej žaloby možno posúdiť až na základe dokazovania v príslušnom súdnom konaní.

14. Žalovaný ďalej namietal skutočnosť, že hoci otázka aktívnej legitímácie žalovaného bola záväzne vyriešená, keď odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie v časti konštatácie, že osoba (žalovaný), ktorá podala excindačnú žalobu, je oprávnená domáhať sa odkladu exekúcie a žalobu preto v celom rozsahu zamietol, po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie bola táto otázka v rozpore s kasačnou záväznosťou rozhodnutia odvolacieho súdu nepredvídateľne posúdená nanovo a s opozitným záverom, a to v rozpore s R 76/2016.

15. Žalovaný ďalej poukázal na publikované rozhodnutie č. R 48/2012 a mal za to, že existenciu legitímneho práva tretej osoby, ktorá podala excindačnú žalobu, domáhať sa odkladu exekúcie, tak potvrdzuje nielen komentár k EP, ale aj súdna prax, vrátane súdneho exekútora O.. A. G., ktorý viedol spornú exekúciu. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že popri vedení excindačného konania musí byť totiž vždy vytvorený priestor na reálnu ochranu subjektívnych práv tretích osôb. Oprávnenie brániť sa podaním návrhu na odklad exekúcie vyplýva v tomto prípade z povahy veci a z podstaty exekučného konania, ako nezvratného procesu speňažovania majetku postihnutého exekúciou. Keďže navrátenie do predošlého stavu bolo v exekučnom konaní v súlade s § 61 EP v znení účinnom do 31.3.2017 vylúčené, musela tretia osoba po iniciovaní excindačného konania disponovať plnohodnotnou procesnou možnosťou domáhať sa odkladu exekúcie vedenej na vec, ktorá má byť predmetom vylúčenia. Podľa názoru žalovaného sporný exekučný príkaz nemal byť vydaný, čo potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 15.6.2015 aj súdny exekútor, keďže jeho vydaniu bránili riadne podané návrhy žalovaného na odklad a zastavenie exekúcie, ako aj podaná excindačná žaloba. V období od 21.4.2011 do 22.6.2011, t.j. v období od zrušenia zaisťujúceho príkazu prokurátora do prerušenia exekučného konania, nemal žalovaný povinnosť plniť na účet súdneho exekútora v zmysle § 96 ods. 3 EP.

16. Ohľadom tvrdenia súdu prvej inštancie o tej skutočnosti, že žalovaný okamžite po doručení exekučného príkazu nevyplatil pohľadávku žalobcovi, možno vyhodnotiť ako zjavné zneužitie práva, žalovaný namietal, že súd nešpecifikoval, ktorú právnu normu použil na zistený skutkový stav, ako ju

interpretoval a následne aplikoval. Za výkon práva, ktorý by nemal požívať právnu ochranu, označil súd prvej inštancie zmätočne skutočnosť, že žalovaný po doručení exekučného príkazu nevyplatil pohľadávku žalobcovi. Z toho možno podľa žalovaného usudzovať, že žalovaný mal právo neplniť, avšak toto právo „zneužil“ v neprospech žalobcu. Premisa, z ktorej súd prvej inštancie vychádza, súčasne neguje jeho záver, že žalovaný bol povinný plniť podľa exekučného príkazu. Žalovaný zdôraznil, že v právnom štáte je neprípustné, aby bol výkon práva označený za šikanózný na základe jednostranných a špekulatívnych tvrdení bez toho, aby súd komplexne posúdil všetky relevantné skutkové a právne okolnosti. Súd prvej inštancie mal podľa žalovaného prihliadnuť na časové súvislosti, personálne prepojenie obchodnej spoločnosti Invescorp, s.r.o. a obchodnej spoločnosti KENTI, s.r.o., charakter vymáhanej pohľadávky a osobu žalobcu. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že po predčasne ukončenom obchodovaní vo februári 2009 vznikla spoločnosti KENTI s.r.o. strata vo výške 457.250,71 eur + 156.553.774,11 HUF + 2.104.957,19 CZK a žalobca a s ním personálne prepojená obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. spísali dňa 4.6.2009 dohodu o úhrade dlhu v sume „nápadne pripomínajúcej“ hodnotu kolaterálnych účtov (1.079.489,68 eur), vo forme notárskej zápisnice so súhlasom s jej vykonateľnosťou (ďalej len „notárska zápisnica“). Obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. sa sama dobrovoľne zaviazala uhradiť dlh už do 7 dní od podpisu notárskej zápisnice (11.6.2009). K riadnemu a včasnému plneniu zo strany obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. „prekvapivo“ nedošlo ani čiastočne a už o niekoľko dní na to podal žalobca na podklade notárskej zápisnice návrh na vykonanie exekúcie na peňažné plnenie vo výške 1.079.489,68 eur. Žalovaný ďalej uviedol, že z dôvodu zaistenia peňažných prostriedkov na dotknutých účtoch žalovaný objektívne nemohol plniť okamžite po doručení exekučného príkazu, ako mu vytyka súd prvej inštancie (odhliadnuc od toho, že išlo o nezákonný exekučný príkaz). Ďalej v období od 21.4.2011 (zrušenie zaisťujúceho príkazu) do 22.6.2011 (prerušenie exekučného konania), t.j. v období keď mal žalovaný podľa súdu prvej inštancie plniť, obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. nemala žiadnu reálnu pohľadávku voči banke, ktorú by bolo možné exekvovať. Naopak, banka evidovala splatnú pohľadávku voči obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. z titulu straty z obchodovania. Ako ďalej žalovaný uviedol, v čase vyhotovenia notárskej zápisnice bol jediným konateľom a spoločníkom žalobcu U.. K. O., ktorý osobne vykonával investičné obchody za obchodnú spoločnosť KENTI s.r.o. a sám zrejme spôsobil stratu, ktorá z tohto obchodovania v roku 2009 vznikla. Spoločnosť KENTI s.r.o. uznala záväzky, ktoré mal žalobca údajne nadobudnúť postúpením od obchodnej spoločnosti MANNINVEST CORPORATION LLC, Wilmington, USA, za ktorú v danom čase opäť konal U.. K. O.. Podľa znaleckého posudku U.. P. I. č. 17/2010, vypracovaného v trestnom konaní, sa tieto záväzky nedali identifikovať. Žalovaný dospel k záveru, že exekučná notárska zápisnica nie je rozhodnutím súdu alebo iného orgánu a nemá ani účinky, ktoré zákon s takýmto rozhodnutím spája, preto súd, ktorý na základe takejto notárskej zápisnice odvodzuje a posudzuje právne vzťahy, je povinný prejudiciálne skúmať jej skutočný obsah a vziať do úvahy všetky okolnosti jej vzniku, osobitne, ak zo strany žalobcu ide o zjavné zneužitie práva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal žalovaný za to, že k iniciovaniu exekučného konania došlo s jediným úmyslom a motívom a to postihnúť peňažné prostriedky na viazaných kolaterálnych účtoch, už len „formálne“ vedených v prospech obchodnej spoločnosti KENTI s.r.o. Účelom podanej poddĺžnickej žaloby tak nie je podľa žalovaného výkon práva, ale snaha obohatiť sa a poškodiť žalovaného. Ide o zjavné zneužitie práva, ktorému by nemala byť poskytnutá súdna ochrana. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že jeho postup je nutné hodnotiť aj z hľadiska činnosti ním vykonávanej, keďže banka v zmysle § 27 ods. 1 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej už len „ZoB“) pri výkone svojej činnosti, ktorá v sebe zahŕňa významné rizikové prvky, je povinná postupovať obozretne, spôsobom ktorý zohľadňuje a zmierňuje riziká, nepoškodzuje záujmy vkladateľov z hľadiska návratnosti vkladov a neohrozuje jeho bezpečnosť a ekonomickú situáciu alebo bezpečné fungovanie bankového systému. Konanie banky, ktorá nepostupuje podľa nezákonného exekučného príkazu a v súlade s ustanoveniami ZoB sanuje vzniknutú stratu, čiže sleduje legitímny hospodársky cieľ a záujmy svojich klientov ako vkladateľov, nemožno kvalifikovať ako rozporné s dobrými mravmi, resp. zneužitie práva.

17. Žalovaný ďalej uviedol, že aj keď odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie v zrušujúcom uznesení najmä nevysporiadanie sa s existenciou záložného práva k pohľadávkam z kolaterálnych účtov a spornosť žalobcovej pohľadávky, súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 24.5.2018, nariadenom po vrátení veci, podotkol v zmysle § 181 ods. 2 CSP iba to, že skutkový stav tak, ako bol zhrnutý na str. 8 a 9 jeho rozsudku zo dňa 4.4.2016 č.k. 33Cb/126/2012-436, nie je sporný, vypočul si prednesy strán a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 21.6.2018. Žiadne dokazovanie nebolo vykonané. Prvoinštančný súd neposkytol stranám ani predbežné právne posúdenie veci, resp. neavizoval zmeny v právnom posúdení veci, ani v skutkových zisteniach. Vzhľadom na uvedené

žalovaný nemal dôvod očakávať, že prvoinštančný súd rozhodne v jeho neprospech. Súd prvej inštancie sa pri riešení právnej otázky aktívnej legitímácie žalovaného na podanie návrhu na odklad exekúcie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe (R 48/2012) a uzavrel, že takýto návrh je oprávnený podať výlučne povinný, a nie tretia osoba, avšak tento odklon však žiadnym spôsobom neodôvodnil a v rámci odôvodnenia sa vyjadril selektívne len k niektorým otázkam, ktoré zostali podľa jeho názoru sporné, a to, či mohol žalovaný podať excindačnú žalobu, aké sú právne následky jej podania, či boli finančné prostriedky na kolaterálnych účtoch zabezpečené záložným právom, či mohol žalovaný podať návrh na odklad, či mal žalovaný plniť napriek podaniu excindačnej žaloby a návrhu na odklad a či bolo konanie žalovaného v súlade s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie sa, ale v rozpore so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu nezaoberal námietkami žalovaného ohľadne existencie vymáhanej pohľadávky, opakovane pertraktovanými v priebehu prvoinštančného a odvolacieho konania. Sporné okolnosti spisovania notárskej exekučnej zápisnice a personálne prepojenie dotknutých spoločností súd prvej inštancie nezohľadnil ani pri hodnotení súladu konania banky s dobrými mravmi. Opomenutie týchto skutočností, resp. ich „bezvýznamnosť“ pre rozhodnutie vo veci bližšie nevysvetlil, rovnako ako absenciu pohľadávky dlžníka (KENTI s.r.o.) voči banke v čase, keď jej bol doručený exekučný príkaz.

18. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej zdôraznil, že povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich imanentnú súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Riadne odôvodnenie vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými okolnosťami a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nálezy ÚS SR sp.zn. I. ÚS 242/07, I. ÚS 236/06 a mnohé ďalšie). Pri každej preukázanej i nepreukázanej skutočnosti musí súd vysvetliť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov vyplýva a ako tieto dôkazy hodnotil, pričom odôvodnenie rozsudku musí byť nevyhnutne zrozumiteľné a presvedčivé.

19. Žalovaný ďalej poukázal na § 181 ods. 2 CSP a konštatoval, že v záujme predvídateľnosti postupu a rozhodovania všeobecných súdov je súd v zmysle uvedeného ustanovenia povinný oboznámiť strany so spornými a nespornými skutkovými okolnosťami, s rozsahom dokazovania a predbežným právnym posúdením veci. Strane je tak vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie svojich procesných oprávnení. Predvídateľnosť rozhodnutia a jeho účinkov je rovnako významná ako iné procesné postuláty; princípy legitímneho (oprávneného) očakávania a predvídateľnosti rozhodnutia sú totiž súčasťou právnej istoty - pojmového znaku právneho štátu (mutatis mutandis uznesenie NS SR zo dňa 14.4.2011 sp.zn. 3Cdo 236/2010). Žalovaný mal za to, že napriek vráteniu veci súdu prvej inštancie na nové konanie, súd prvej inštancie neuviedol na pojednávaní nariadenom na prejednanie veci samej v podstate nič relevantné a úplne rezignoval na konštatovanie, ako sa mu predbežne javí právne posúdenie veci. V takomto prípade však stráca ustanovenie § 181 ods. 2 CSP reálny význam a žalovaný je v rozpore s novou koncepciou sporového procesu iracionálne odkázaný na právnu argumentáciu až v rámci podaného odvolania. Žalovaný záverom dodal, že prvoinštančný súd svojím arbitrárnym postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a následkom nerešpektovania zákonného postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie je konanie zaťažené vadou v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Písomným podaním zo dňa 9.9.2018 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril žalobca, ktorý v celom rozsahu súhlasil s napadnutým rozsudkom, keď súd prvej inštancie podľa jeho názoru správne ustálil a vyhodnotil, že žalovaný nebol aktívne legitimovaný na podanie návrhov na zastavenie a odklad exekúcie, súdny exekútor vydal exekučný príkaz v súlade s exekučným poriadkom, podanie excindačnej žaloby zo strany žalovaného nemalo účinky prerušenia exekúcie, resp. odkladu exekúcie ani nemalo vplyv na povinnosť žalovaného plniť exekučný príkaz a žalovaný mal vyplatiť pohľadávku žalobcovi podľa § 96 ods. 3 EP, boli splnené všetky podmienky na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke ako aj skutočnosť, že tým, že žalovaný neplnil exekučný príkaz, porušil § 96 ods. 3 EP a podľa § 103 EP je povinný zaplatiť žalobcovi sumu, na ktorú by mal právo v rámci exekučného konania. Žalobca mal za to, že žalovaný v podanom odvolaní iba zrekapituloval svoje tvrdenia, ktoré už uvádzal v rámci konania pred súdom prvej inštancie, pričom tieto boli žalobcom počas konania rozporované a dôkazmi vyvrátené a súd prvej inštancie všetky vyššie uvedené tvrdenia žalovaného správne vyhodnotil, ako nedôvodné. Žalobca tiež odmietol tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie procesne pochybil

a znemožnil mu tak uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal riadne a dostatočné dokazovanie, a to aj v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 31.5.2017, rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne a dostatočne odôvodnené. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 387 CSP rozsudok Okresného súdu Bratislava I potvrdil, a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

21. Podaním zo dňa 10.10.20108 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný. Úvodom zdôraznil, že úlohou súdu v danom konaní nie je prejudikovať, ako by bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté o excindačnej žalobe. V zmysle § 56 ods. 5 EP účinného v rozhodnom čase platí, že už samotné podanie návrhu na odklad exekúcie má suspenzívne účinky. Žalovaný mal za to, že v prejednávanej veci je potrebné rozlišovať rozhodné časové okamihy. Žalovaný v ten istý deň, naraz, podal návrh na odklad exekúcie a excindačnú žalobu na totožný exekučný súd, v oboch návrhoch uviedol príslušnú značku exekučného konania pridelenú súdnym exekútorom, a teda exekučný súd bol notifikovaný o podaní excindačnej žaloby. Na ťarchu žalovaného preto nemôže byť skutočnosť, že sa táto žaloba nedostala aj do príslušného exekučného súdneho spisu. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 4.11.2015, sp.zn. I. ÚS 472/2015 a uviedol, že paušálny záver, že k návrhu na odklad exekúcie je potrebné pripájať aj súdom potvrdenú excindačnú žalobu, nemá oporu v zákone, v uvedenom rozhodnutí ústavného súdu, ani v doktrinálnom komentári. Takto treba postupovať iba v prípade podania návrhu na odklad prostredníctvom exekútora. Žalovaný dodal, že samotné podanie návrhu na odklad exekúcie má odkladný účinok. To znamená, že do právoplatného rozhodnutia o návrhu na odklad exekúcie nie je možné vykonávať iné úkony ako zabezpečenie majetku povinného (§ 56 ods. 5 EP účinný v rozhodnom čase). Exekučný súd o návrhu na odklad exekúcie nikdy právoplatne nerozhodol, pretože exekúcia bola prerušená a následne zastavená pre vyhlásenie konkurzu. Odkladný účinok podaného návrhu na odklad exekúcie trval až do skončenia exekúcie. V štádiu rozhodovania o návrhu na povolenie odkladu exekúcie súd skúma výlučne to, či možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, a to z dôvodu podania excindačnej žaloby a jeho úlohou je iba vyhodnotiť, či takáto žaloba je spôsobilá (môže) vyvolať takýto následok, resp. či nie je celkom zjavne neprípustná, a teda nemôže viesť k zastaveniu exekúcie. Súd v konaní o návrhu na odklad exekúcie nemôže nahradiť samotného zákonného sudcu a dokazovať sám, či je excindačná žaloba (ne)dôvodná. Žalovaný tvrdil, že ak by exekučný súd povolil odklad exekúcie, výrok jeho rozhodnutia by musel znieť tak, že povoľuje odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o excindačnej žalobe, pričom v tejto súvislosti poukázal žalovaný na nález Ústavného súdu SR zo dňa 19.5.2004 sp.zn. III. ÚS 60/04. Až v konaní o excindačnej žalobe súd uzavrie, či žalovaný (navrhovateľ odkladu exekúcie) oprávnené podal excindačnú žalobu, t.j. či bol aktívne vecne legitimovaný. Na tomto mieste nemožno opomenúť, že súd v excindačnom konaní, iniciovanom žalovaným v merite veci nikdy právoplatne nerozhodol, keďže bol vyhlásený konkurz. Ako ďalej žalovaný konštatoval, právny záver o (ne)existencii zabezpečenia svojich pohľadávok nemožno vyvodiť z toho, že žalovaný neprihlásil svoju pohľadávku do konkurzu ako zabezpečenú. Právna kvalifikácia veci vždy prináleží súdu, a to na základe ustálenia skutkového stavu a subsumpcie pod príslušnú právnu normu. Navyše, pre toto konanie nie je právne významné, či záložné právo skutočne vzniklo. Vzhľadom na okolnosti prípadu je povaha kolaterálu relevantnou iba pri rozhodovaní o excindačnej žalobe. Avšak v tomto konaní je bezpredmetné, aké zabezpečovacie právo a či vôbec vzniklo. Rozhodnou je jedine skutočnosť, že sa s podaním návrhu na odklad exekúcie v súlade so zákonom spája kvázisuspenzívny účinok, čo znamená, že žalovaný v danom čase nemohol poskytnúť žiadne peňažné prostriedky z účtu v prospech žalobcu. Bolo by v rozpore s ústavným právom žalovaného na súdnu ochranu, ak by sa súd v tomto konaní rozhodol suplovať pôsobnosť excindačného súdu (iného zákonného sudcu) a prejudikovať, ako by mohol dopadnúť excindačný spor. To nie je a ani nemôže byť predmetom tohto konania. Ohľadom aktívnej legitimácie na podanie excindačnej žaloby žalovaný uviedol, že za daných okolností nemožno uvažovať na strane žalovaného o vzniku povinnosti plniť žalobcovi podľa § 103 EP alebo z akéhokoľvek iného právneho titulu. Ak má žalobca za to, že kvázisuspenzívny účinok nenastal, eventuálne nemal trvať takú dobu, mal využiť dostupné právne prostriedky obrany, aby zamedzil „prieťahom“ v konaní. Žalovaný nemôže zodpovedať za pasivitu žalobcu. Žalovaný považoval pre predmetné konanie za nepodstatné, či žalovaný bol v konečnom dôsledku záložným veriteľom, prípadne či mu svedčilo iné právo, ktoré by bránilo vyplateniu finančných prostriedkov oprávnenému, či by žalovaný napokon uspel v konaní o excindačnej žalobe a či žalovaný využitím svojich procesných práv mohol konať v rozpore s dobrými mravmi. Suspenzívny účinok predpokladá priamo verejnoprávny procesný predpis, preto by mal súd preverovať, či je zákonom predpokladaný následok v rozpore s dobrými mravmi, čo je absolútne neakceptovateľné. Rozhodnutie

súdu nezávisí ani od opätovného skúmania návrhov podaných žalovaným v ten istý deň. S poukazom na ustanovenie § 82 ods. 1 zákona NZ ČSR č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v znení účinnom v čase podania dotknutých návrhov platí, že rozhodujúci je vždy deň podania. Konanie sa podľa § 82 ods. 1 OSP začína dňom dôjdenia návrhu súdu, pričom excindačná žaloba došla súdu 31.7.2009 a týmto dňom sa začalo excindačné konanie. Ako účastník excindačného konania, t.j. odo dňa 31.7.2009, bol žalovaný oprávnený podať návrh na odklad exekúcie. Excindačné konanie sa v súlade s OSP začalo dňa 31.7.2009, a nie 31.7.2009 o XY. hodine, XY. minúte a XY. sekunde. Iný výklad by bol podľa žalovaného v priamom rozpore s ustanovením § 82 ods. 1 OSP, pričom námietka žalobcu, že žalovaný v čase podania návrhu na odklad exekúcie nespĺňal podmienky, keďže excindačná žaloba bola v podateľni súdu zaevidovaná až o 10 min. neskôr, nemá žiadne opodstatnenie. V tejto súvislosti poukázal na čl. 2 ods. 2 a 3 CSP a vyvodil, že ak sa odvolací súd rozhodne odkloniť od záverov ústavného súdu III. ÚS 60/04 a I. ÚS 472/2015, je povinný v súlade s citovaným článkom CSP tento odklon od rozhodovacej praxe jednej z najvyšších súdnych autorít náležite a presvedčivo zdôvodniť, inak poprie právo žalované na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na podanom odvolaní, ako aj na všetkých doterajších písomných podaniach a ústnych prednesoch vo veci.

22. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 25.10.2018 vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že tvrdenie žalovaného o nepodstatnosti aktívnej legitímácie žalovaného na podanie návrhov na zastavenie a odklad exekúcie, a či bol žalovaný záložným veriteľom, je nesprávne. Aktívna legitímácia žalovaného na podanie návrhov a existencia záložného práva žalovaného je pre prejednávajúcu vec podľa žalobcu podstatná, a súd prvej inštancie ju vyhodnotil správne, keď ustálil, že žalovaný nebol aktívne legitímovaný na podanie návrhov na zastavenie a odklad exekúcie a žalovaný nemal postavenie záložného veriteľa. Uvádzané tvrdenie žalovaného je tiež v rozpore s právnym záverom Krajského súdu v Bratislave prijatým v rozhodnutí zo dňa 31.5.2017, nakoľko ak by malo byť v prejednávanej veci nepodstatné to, či bol žalovaný aktívne legitímovaný na podanie návrhov na zastavenie a odklad exekúcie, a či bol žalovaný záložným veriteľom, odvolací súd by sa vo svojom rozhodnutí zo dňa 31.5.2017 týmito skutočnosťami vôbec nezaoberal a neuložil by súdu prvej inštancie povinnosť opätovne preskúmať tieto skutočnosti. Žalobca opätovne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

23. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 16.11.2018, pričom tvrdil, že vykonal svoje procesné právo podať excindačnú žalobu a návrh na odklad exekúcie, čo aj urobil, a preto nemohol porušiť svoje povinnosti. Po podaní návrhu na odklad nastali zo zákona suspenzívne účinky, a preto žalovaný nemohol vyplatiť žalobcovi žiadne prostriedky z bankového účtu. Odvolací súd sa podľa názoru žalovaného odklonil od ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, ak mal za to, že tretia osoba - v tomto prípade žalovaný - musí exekučnému súdu k návrhu na odklad exekúcie pripojiť podanú excindačnú žalobu, a preto musí následne takéto tvrdenie náležite zdôvodniť. Žalovaný poukázal na to, že pôvodné rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 31.5.2017 sa v bode 75 takmer zhoduje s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky SR zo dňa 4.11.2015, sp.zn. I. ÚS 472/2015, čo znamená, že odvolací súd analyzoval aj judikatúru Ústavného súdu SR, avšak uvedený citát odvolacieho súdu z judikátu Ústavného súdu nie je korektný. Odvolací súd podľa žalovaného zrejme nedopatrením vynechal slovo „exekútorovi“, ktoré však podstatne mení prezentovaný právny názor Ústavného súdu SR. Totižto Ústavný súd neprijal taký záver, ako následne uviedol a dokonca podčiarkol odvolací súd, a to, že súdu je k návrhu na odklad potrebné priložiť súdom potvrdenú excindačnú žalobu. Ústavný súd len povedal, že ak sa návrh na odklad predkladá exekútorovi, t.j. nie priamo súdu, tak k návrhu na odklad je potrebné priložiť aj excindačnú žalobu s potvrdením o jej podaní, čo je pochopiteľné, pretože exekútor pri podaní návrhu na odklad nemusí ešte vedieť, že takáto žaloba bola podaná. To sa však nevzťahuje na súd, ktorý to má vedieť zo svojej vlastnej činnosti a je neprípustné, aby tomu istému exekučnému súdu mal žalovaný ešte aj dokazovať pripojením súdom potvrdenej excindačnej žaloby, že naozaj mu doručil aj žalobu, čo by sa nedalo nazvať inak ako zneužívaním moci. Žalovanému nebolo zrejme, prečo sa odvolací súd ani na jednom mieste odôvodnenia svojho rozhodnutia nezaoberal § 56 ods. 5 EP, ale na mnohých miestach svojho rozhodnutia uvádzal, že ho zaujíma, či by bola bývala excindačná žaloba úspešná. Žalovaný však pre dôležitosť konania považoval skutočnosť, že exekučný poriadok priamo ustanovuje, kedy nemôžu byť prostriedky vyplatené, pričom to neviaže až na úspešnosť v excindačnom konaní. Prostriedky oprávnenému nemôžu byť vyplatené už pri podaní návrhu na odklad a nie až po rozhodnutí o aktívnej vecnej legitímácii v konaní o excindačnej žalobe. V závere žalovaný opätovne

poukázal na to, že pokiaľ sa súd rozhodne, že sa odchyli od predloženého uznesenia Ústavného súdu ako aj ďalšieho judikátu Ústavného súdu SR, ktorý žalovaný uviedol už vo svojej odvolacej replike (III. ÚS 60/04), je povinný v súlade s citovaným článkom tento odklon rozhodovacej praxe náležite a presvedčivo zdôvodniť. Žalovaný považoval za nevyhnutné nariadiť ústne pojednávanie, inak by podľa jeho názoru došlo aj k porušeniu procesných práv žalovaného znemožnením jeho účasti na ústnom pojednávaní, na ktoré má za takýchto závažných okolností prelomenia rozhodovacej praxe Ústavného súdu bezpochyby právo.

24. Podaním zo dňa 5.2.2019 sa do veci opätovne vyjadril žalovaný (právny zástupca SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o.). Žalovaný mal za to, že zásadný právny význam pre posúdenie dôvodnosti žaloby, resp. odvolania žalovaného má tá skutočnosť, či a na základe čoho bol žalovaný oprávnený podať návrh na odklad exekúcie v zmysle § 56 EP, nakoľko podanie návrhu na odklad exekúcie má totiž tzv. kvázisuspensívne účinky podľa § 56 ods. 5 EP a znemožňuje reálne vykonanie exekúcie. V konaní je nesporné, že v rámci exekúcie vedenej na návrh oprávneného Invescorp, s.r.o. (žalobca) proti povinnému KENTI s.r.o. podal žalovaný, ako tretia osoba, dňa 31.7.2009 excindačnú žalobu a v ten istý deň aj návrh na odklad exekúcie; pričom ďalší návrh na odklad exekúcie bol podaný aj 12.8.2009. Súd prvej inštancie v pôvodnom zamietavom rozsudku (č.l. 436) konštatoval, že po podaní excindačnej žaloby bol žalovaný legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie. Odvolací súd sa v následnom kasačnom uznesení s týmto záverom stotožnil, avšak po vrátení veci na ďalšie konanie dospel Okresný súd Bratislava I ad absurdum za rovnakých skutkových okolností k diametrálne odlišnému právnemu názoru, čím podľa žalovaného porušil princíp kasačnej záväznosti rozhodnutia súdu vyššej inštancie v zmysle § 391 ods. 2 CSP, R 76/2016 a s uznesením NS SR sp.zn. 3MCdo 20/2010, publikovaným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 48/2012, v zmysle záveru ktorého tretia osoba, ktorá nie je povinným v exekúcii, nemôže bez ďalšieho exekučnému speňaženiu zabrániť podaním excindačnej žaloby; avšak podanie takejto žaloby ju oprávňuje na podanie návrhu na odklad exekúcie. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že žalovaným podaná excindačná žaloba nebránila exekúcii, čo je v súlade s prvým odsekom R 48/2012, následne sa však bez akéhokoľvek vysvetlenia odkláňa od druhého odseku R 48/2012 a konštatuje, že napriek podanej excindačnej žalobe nebol žalovaný oprávnený na podanie návrhu na odklad exekúcie a z toho následne odvodil súd prvej inštancie dôvodnosť podanej žaloby. Zo znenia § 56 ods. 2 EP pritom jednoznačne vyplýva, že o odklade exekúcie môže exekučný súd rozhodnúť aj bez návrhu, teda aj na základe akéhokoľvek externého podnetu, ktorý vyhodnotí ako relevantný. Žalovaný po podaní excindačnej žaloby dňa 31.7.2009 bol jednoznačne oprávnený na podanie návrhu na odklad exekúcie, ktorý podal 31.7.2009 a následne ešte aj 12.8.2009. Nastali riadne kvázisuspensívne účinky v zmysle citovaného § 56 ods. 5 EP a tie trvali aj v rozhodnom cca. dvojmesačnom období od 21.4.2011 (zrušenie blokády účtov prokurátorom) do 21.6.2011 (začatie konkurzného konania proti povinnému KENTI s.r.o.), keďže v tomto období nebolo ešte právoplatne rozhodnuté o excindačnej žalobe ani o návrhoch na odklad exekúcie. Žalovaný považoval za nesporné, že prípadné potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku Okresného súdu Bratislava I by predstavovalo okrem iného zjavný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe (R 48/2012), ktorý je odvolací súd v zmysle § 393 ods. 3 CSP povinný dôkladne odôvodniť. Musí byť pri tom rešpektovaný aj základný princíp civilného sporového konania, vyjadrený v čl. 2 ods. 2 CSP. Záverom žalovaný opätovne zdôraznil, že sporná pohľadávka na výplatu peňažných prostriedkov z účtu viac než 1 milión eur predstavovala investičnú stratu, ktorú obchodná spoločnosť KENTI s.r.o. utrpela pri špekulatívnych obchodoch s menovými derivátmi. Nešlo teda nikdy o aktívum tohto investora, ale o tzv. cash collateral (zábezpeka v hotovosti), ktorý mal dané straty kryť. To je osobitne relevantné z toho dôvodu, že uvedenú sumu by KENTI s.r.o. nikdy nemohla inkasovať, resp. ňou disponovať. Ak by nedošlo k spornej exekúcii, suma by bola v septembri 2009 formálne preúčtovaná na interný účet žalovaného, ktorý za investora KENTI s.r.o. pôvodne vyrovnal stratu v rovnakej výške na medzinárodnom tzv. forexovom trhu. Pohľadávku žalobcu považujeme od začiatku konania za fiktívnu a špekulatívnu, pričom jediným účelom jej vzniku prostredníctvom exekučnej notárskej zápisnice bolo práve dosiahnuť vedenie exekúcie (obratom) na peňažné prostriedky banky, ktoré boli pro forma dočasne vedené na účte KENTI s.r.o. Ako sme už viackrát zdôrazňovali, na strane veriteľa (postupníka), postupcu aj dlžníka figurovala vždy tá istá osoba U.. K. O.. Jediným spoločníkom žalobcu bola v relevantnom období spoločnosť Comell Davis Investments Ltd. so sídlom v tzv. daňovom raji - na karibskom ostrove Dominika (74.000 obyvateľov). Jediným konateľom bol v tom čase Z. S., jeden z najznámejších bielych koní v ČR a SR.

25. Dňa 20.03.2019 doručil žalovaný Krajskému súdu v Bratislave návrh na prerušenie konania z dôvodu podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP s poukazom na tú skutočnosť, že rozhodnutie súdu v prejednávanej veci závisí od vyriešenia otázky o spáchaní trestného činu, ktorú nie je konajúci súd oprávnený riešiť. Žalovaný uviedol, že trestné stíhanie, v ktorom Okresná prokuratúra Bratislava I rozhodnutím zo dňa 12.4.2011 č. spisu 1Pv 539/09-14 rozhodla tak, že sťažnosť spoločnosti VOLKSBANK Slovensko, a.s. Bratislava zamietla, pretože nebola dôvodná, nebolo právoplatne skončené takým spôsobom, aby uznesenie o jeho zastavení predstavovalo prekážku res iudicatae, čo znamená, že aj v súčasnosti orgány činné v trestnom konaní sú oprávnené a zároveň povinné preskúmať všetky okolnosti, ktoré môžu nasvedčovať spáchaniu trestného činu. Dňa 15.3.2019 žalovaný podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu trestné oznámenie súvisiace s predchádzajúcim vyššie uvedeným trestným stíhaním, v ktorom poukázal na ďalšie skutočnosti podporujúce podozrenie, že v danom prípade bol spáchaný trestný čin. Keďže tento trestný čin bezprostredne súvisí a determinuje výsledok prejednávanej veci, je nevyhnutné, aby súd prerušil toto civilné sporové konanie. Žalovaný poukázal na § 193 in fine CSP a § 194 ods. 1 CSP a konštatoval, že nakoľko existuje dôvodné podozrenie, že podpisy na dohode o urovaní dlhu zo dňa 10.1.2009, zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 7.4.2009, zmenky zo dňa 6.11.2007 a zmenky zo dňa 23.11.2007 sú anti-datované, je nevyhnutné vykonať v tejto súvislosti znalecké skúmanie z odboru Kriminalistika, odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov využitím metód makroskopického a mikroskopického skúmania a takisto z odboru Kriminalistika, odvetvie Kriminalistické skúmanie ručného písma a podpisov, čo žalovaný aj navrhol. Ďalej žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že jediným konateľom žalobcu bol v predmetnom období Z. S., jeden z najznámejších bielych koní v ČR a SR. Jediným spoločníkom žalobcu bola v relevantnom období spoločnosť Cornell Davis Investments Ltd. so sídlom v daňovom raji - na karibskom ostrove Dominika. Navyše, na strane veriteľa (postupníka), postupcu aj dlžníka figurovala vždy tá istá osoba U. K. O.. Žalovaný poukázal na § 30 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov a mal za to, že je nevyhnutné, aby konajúci súd spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a proaktívne poskytol súčinnosť ohľadne všetkých okolností, ktoré môžu byť podstatné pre prešetrenie podaného trestného oznámenia, a to v súlade s § 3 trestného poriadku. Záverom žalovaný zhrnul, že konajúci súd má spolupracovať a v plnej miere poskytnúť všetku možnú súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní, a to v záujme čo najviac prispieť k riadnemu prešetreniu v trestnom oznámení uvedených skutočností. To okrem iného zahŕňa aj povinnosť vyvarovať sa takých úkonov, ktoré by mohli svojím dôsledkom, hoci aj nechtiac, riadnym plnením si svojich rozhodovacích právomocí, dopomôcť podozrivým k dokonaniu skutku. Inak povedané, riadne prešetrenie vzniknutého podozrenia zo spáchania trestného činu musí mať prednosť pred prebiehajúcim civilným sporovým konaním. Žalovaný žiadal, aby súd bez zbytočného odkladu postupoval v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Je preto povinný konanie prerušiť, keďže rozhodnutie v tomto konaní závisí od otázky, ktorú nie je konajúci súd oprávnený riešiť, čo vyplýva z § 193 a § 194 CSP.

26. K podanému návrhu žalovaného sa podaním zo dňa 27.3.2019 vyjadril žalobca, ktorý považoval návrh žalovaného na prerušenie konania za absolútne nedôvodný a mal za to, že podaný návrh je len pokračovaním obštrukcií zo strany žalovaného, ktorý sa opakovane snaží oddialiť rozhodnutie odvolacieho súdu a opakovane zmaril verejné vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný sa snaží podaním nového trestného oznámenia opakovane kriminalizovať bývalého konateľa žalobcu a bývalú konateľku obchodnej spoločnosti KENTI, s.r.o., pričom tvrdí, že v podanom trestnom oznámení „poukázal na ďalšie skutočnosti podporujúce podozrenie, že v danom prípade bol spáchaný trestný čin“. Žalobcovi nebolo zrejmé, prečo žalovaný s „ďalšími skutočnosťami“ čakal takmer 8 rokov (právoplatné zastavenie trestného stíhania z roku 2009), keď v podanom trestnom oznámení uvádzal skutočnosti vzťahujúce sa k úkonu podpisu notárskej zápisnice, ako exekučného titulu. Všetky skutočnosti a všetky okolnosti podpisu notárskej zápisnice boli známe pred 10 rokmi, od podpisu notárskej zápisnice do dnešného dňa sa neudialo nič, čo by mohlo mať vplyv na údajnú protiprávnu (trestnoprávnu) činnosť bývalého konateľa žalobcu a bývalú konateľku spoločnosti KENTI, s.r.o. Podľa žalobcu žalovaným tvrdená „nová skutočnosť“ o údajnom antidatovaní dokumentov bola už žalovaným uvádzaná v sťažnosti žalovaného zo dňa 28.3.2011 proti rozhodnutiu vyšetrovateľky o zastavení trestného stíhania. Touto „novou“ skutočnosťou sa prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I vysporiadal, keď sťažnosť žalovaného zamietol. Žalobcovi taktiež nebolo zrejmé aké „rozhodné obdobie“ má žalovaný na mysli v súvislosti s konštatovaním, že „v rozhodnom období“ bol konateľom žalobcu Z. S., podľa tvrdenia žalovaného „jeden z najznámejších bielych koní v ČR a SR“. Žalobca uviedol, že Z. S. sa stal konateľom žalobcu dňa 2.10.2014, t.j. 5 rokov po podpise notárskej zápisnice spochybňovaný žalovaným a bol konateľom do 21.9.2017, pričom v tomto „rozhodnom období“ prebiehalo už len súdne konanie na

Okresnom súde Bratislava I a odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave. Žalobca navrhol, aby odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 20.3.2019 ako nedôvodný zamietol.

27. Žalovaný podaním zo dňa 11.4.2019 opakovane zdôraznil, že samotnú pohľadávku žalobcu, uspokojenie ktorej je predmetom exekučného konania, považuje za fiktívnu a účelovo vykonštruovanú. Keďže spoločnosť KENTI, s.r.o. utrpela začiatkom roku 2009 definitívnu investičnú stratu na úrovni cca. 1,1 mil. eur v dôsledku neúspešných špekulatívnych obchodov, banka túto stratu na medzinárodnom trhu (FOREX) za klienta vysporiadala z vlastných prostriedkov a vzniklo jej oprávnenie na kompenzáciu z peňažných prostriedkov na tzv. kolaterálnom účte. Žalovaný uviedol, že U.. K. O. vychádzal z toho, že právo banky k prostriedkom na kolaterálnom účte nebránia tomu, aby ich postihol exekútor a je to spôsob, ako peniaze banky získať. Keďže nedisponoval exekučným titulom, prichádzalo do úvahy iba rýchle kreovanie tzv. exekučnej notárskej zápisnice (detaily opakovane pertraktované v konaní). Z exekučnej notárskej zápisnice Nz 18715/2009, dlžník KENTI s.r.o. vyplýva, že uznáva dlh v nápadito identickej výške cca. 1,1 mil. eur voči veriteľovi Invescorp, s.r.o. Samotný dlh pritom údajne spočíva z viacerých „pohľadávok“, a to z úveru poskytnutého samotným veriteľom, z viacerých pohľadávok nadobudnutých cesiou od postupníka MANNINVEST CORPORATION LLC (Wilmington / Delaware, USA), pričom niektoré z týchto pohľadávok nadobudol postupník cesiou od spoločnosti CAPITAUA, s.r.o. (IČO: 35 908 203) a pohľadávky nadobudnutej cesiou od postupníka POP commercial, a.s. (IČO: 31 643 655), ktorý pohľadávku nadobudol cesiou od postupníka MANNINVEST CORPORATION LLC. Žalobca považoval za nepochybné, že spoločnosť KENTI s.r.o. sama dodnes nesplnila ani len časť uznaného dlhu 1,1 mil. eur. Rovnako je zrejme, že ak by nedošlo k špekulatívnej exekúcii zo strany žalobcu, spoločnosti KENTI s.r.o. by banka nikdy spornú sumu 1,1 mil. eur neposkytla, pretože tieto peňažné prostriedky patria žalovanému. Žalovaný ohľadom návrhu na prerušenie konania dodal, že len v nedávnej minulosti sa stalo verejne známym, že existujú efektívne metódy overenia pravdivosti dátumu podpisu dokumentov. Je teda na mieste, aby súd konanie prerušil a počkal na výsledky tohto trestného konania, keďže okolnosti prípadu nasvedčujú možnému spáchaniu trestného činu. Z tohto dôvodu sa žalovaný ohradil voči tvrdeniu žalobcu, že sa účelovo pokúša zabrániť vyneseniu odvolacieho rozsudku, keď cieľom je, aby sa prípad riadne prešetril aj s ohľadom na najnovšie forenzné metódy v trestnom procese.

28. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov odvolania, rozsahu odvolania a vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 379 CSP a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP). Pokiaľ ide o skutkový stav veci, v štádiu v akom dospel v dokazovaní súd prvej inštancie, odvolací súd má za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

29. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil.

30. Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom odvolateľa pre správnosť záverov súdu prvej inštancie dodáva:

31. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal procesným návrhom žalovaného doručeným konajúcemu súdu dňa 20.3.2019 na prerušenie odvolacieho konania do skončenia trestného konania (v čase podania uvedeného procesného návrhu na prerušenie odvolacieho konania bolo podané zo strany žalovaného len trestné oznámenie) v zmysle ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaný svoj návrh na prerušenie odvolacieho konania v zmysle ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP odôvodňoval tou skutočnosťou, že rozhodnutie súdu v prejednávanej veci závisí od vyriešenia otázky o spáchaní trestného činu, ktorú nie je súd konajúci o poddĺžnickej žalobe oprávnený riešiť. Poukázal pritom na ust. § 193 tretia veta CSP, kedy je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal, v spojení s ust. § 194 ods. 1 CSP.

32. Podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

33. Žalovaný odôvodnil svoj návrh na prerušenie konania tou skutočnosťou, ako bolo vyššie uvedené, že rozhodnutie tunajšieho súdu závisí od vyriešenia otázky o spáchaní trestného činu, ktorú otázku nie je konajúci súd oprávnený riešiť. Vychádzajúc z tvrdení žalovaného existuje podozrenie, že podpisy na Dohode o urovaní dlhu zo dňa 10.1.2009, Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 7.4.2009 a Zmenky zo dňa 6.11.2007 a 23.11.2007 sú antidatované a za účelom preukázania týchto tvrdení je potrebné vykonať znalecké dokazovanie z odboru Kriminalistika, odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov využitím metód makroskopického ako aj mikroskopického skúmania a takisto z odboru Kriminalistika, odvetvie kriminalistické skúmanie ručného písma a podpisov, ako aj skúmanie ručného písma a podpisov. Žalovaný podal oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c), ods. 5 písm. a) Trestného zákona, a trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého podstata spočíva práve v tvrdení o antidatovaní podpisov. Žalovaný tvrdí antidatovanie podpisov na vyššie spomínaných dokumentoch, ktoré tvrdenia majú byť preskúmané v trestnom konaní, do skončenia ktorého žalovaný žiadal prerušiť predmetné odvolacie konanie. K nedôvodnosti vyššie uvedeného záveru žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

34. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu nebolo na základe žalovaným podaného trestného oznámenia vznesené obvinenie voči konkrétnemu páchatelovi a ani obvinenie vo veci, žalovaný aspoň žiadne takéto tvrdenia odvolaciemu súdu neposkytol a ani výlučne formálne by nebolo možné prerušiť predmetné odvolacie konanie do skončenia trestného konania, ktoré zatiaľ ani nezačalo. Žalovaný v svojom podaní tvrdil, že v trestnom konaní bude riešená a vyriešená, a to cestou vykonania znaleckého dokazovania, otázka antidatovania Dohody o uznaní záväzku zo dňa 10.1.2009, ktorá tvorila exekučný titul, ako aj antidatovania dátumu vystavenia/splatnosti zmeniek, pričom tieto závery majú relevanciu pre toto konanie a závery o spáchaní trestného činu a osobe páchatela sú otázkami nevyhnutnými pre rozhodnutie súdu. Žalovaný neposkytol súdu žiadne konkrétne tvrdenia o tom, akú relevanciu by závery trestného konania mohli mať vo vzťahu ku tomuto konaniu a ako by mohli ovplyvniť prejednávajúcu vec. Žalovaný nešpecifikoval ako sú znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý má byť vedené na základe trestného oznámenia žalovaného trestné konanie, zároveň okolnosťami významnými pre toto konanie. V tomto konaní je totiž prejednávaná poddĺžnicová žaloba a rozhodnou otázkou, ktorá sa v tomto konaní rieši je otázka, či bola banka povinná vyplatiť v dôsledku exekúcie vedenej proti povinnému príkazom pohľadávky z účtu v banke povinného, peňažné prostriedky z účtu povinného žalobcovi ako oprávnenému. Konanie o poddĺžnickej žalobe nie je exekučným konaním a tento súd nie je exekučným súdom. Výsledkom trestného konania môže byť len záver o tom, či bol spáchaný konkrétny trestný čin a kto je jeho páchatelom. Tieto otázky by boli relevantné výlučne pre exekučné konanie, vedené na podklade práve Dohody o urovaní zo dňa 10.1.2009 spísanej vo forme notárskej zápisnice predstavujúcej exekučný titul. Na základe právoplatného rozsudku o spáchaní trestného činu by mohla do úvahy prichádzať prípadne obnova konania, ale toho konania, pre ktoré má otázka spáchania trestného činu a jeho páchatela relevanciu. Tým však nie je predmetné konanie, pretože tento súd prejednávajúci nároky žalobcu, nie je súdom, ktorý by mohol aj len prejudiciálne posudzovať exekučný titul, predpoklady vedenia exekúcie, vydané exekučné príkazy atď.. Uvedenú právomoc má výlučne exekučný súd. Takže ak žalovaný inicioval trestné konanie, jeho výsledok môže mať síce vplyv na exekučné konanie, ale až výsledky exekučného konania, v ktorom boli zohľadnené výsledky trestného konania, by mohli mať relevantný vplyv a riešiť otázku významné pre toto konanie.

35. Ak sa teda preukáže v trestnom konaní spáchanie v trestnom oznámení uvádzaných trestných činov, uvedené právoplatne skončené trestné konanie nebude mať vplyv na prebiehajúce konanie o poddĺžnickej žalobe, keďže stále je v platnosti vydaný exekučný príkaz, ktorý môže byť zrušený z dôvodu prípadného neplatného exekučného titulu (rozpor so zákonom) až po úspešnom skončení konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (obnove konania), ktoré konanie musí právoplatne prebehnúť pred exekučným súdom a musí byť žalovaným iniciované po skončení trestného konania, t.j. preukázania spáchania trestných činov uvádzaných v trestnom oznámení. Samotné bezprostredne žalovaným iniciované trestné konanie a jeho výsledok nemá žiaden vplyv na platnosť exekučného titulu a nemôže samo o sebe ani spochybníť exekučný titul. V danom prípade by žalovaným navrhovaný postup (prerušenie odvolacieho konania o poddĺžnickej žalobe do skončenia trestných konaní o žalovaným

uvádzaných trestných činov) predstavoval podľa názoru odvolacieho súdu neprípustnú prejudicialitu naprieč viacerými (nielen trestnými), ale aj na trestné konanie nadväzujúcimi nasledujúcimi ďalšími súdnymi konaniami. Konanie o poddĺžnickej žalobe je závislé len od rozhodnutia otázok, ktoré sú riešené v exekučnom konaní, výsledok trestného konania sám o sebe (bez ohľadu na to, k akému výsledku dospejú v uvedenom trestnom konaní orgány činné v trestnom konaní) nie je pre prebiehajúce konanie relevantný a nepredstavuje podľa názoru odvolacieho súdu dôvod na prerušenie konania v zmysle ust. § 162 ods.1 písm. a) CSP.

36. Na doplnenie k argumentu žalovaného týkajúceho sa medializovaného konania vo verejne známej kauze zmeniek je nutné uviesť, že v tomto konaní nebola zo strany žalovaného namietaná pravosť podpisu akejkoľvek listiny, ktorá by bola podkladom pre rozhodnutie o poddĺžnickej žalobe, t.j. Dohody o urovaní dlhu, zmeniek, Zmluvy o postúpení pohľadávky, či akejkoľvek inej listiny, ktorá bola podkladom pre exekučné konanie, ktoré viedol exekučný súd a v ktorom vydal rozhodnutie, ktoré je právne záväzné aj pre súd v tomto konaní, nakoľko nebolo právoplatne zrušené. Je tiež nutné dodať, že v tomto konaní nebol uplatnený nárok zo zmenky a teda žalovaný poukazuje v danom prípade na konania skutkovo a právne spolu nesúvisiace a medializované súdne konanie, tak nemá pre toto konanie žiadnu relevanciu.

37. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaný mal dostatočný časový priestor iniciovať prípadné trestné konanie už v relevantnom čase, resp. počas exekučného konania alebo bezprostredne po jeho skončení, pokiaľ tak žalovaný v danom čase neurobil a tento postup uplatnil až dodatočne, pričom vedením trestného konania odôvodňuje podanie návrhu na prerušenie konania vo fáze odvolacieho konania, tento postup žalovaného sa okrem zjavnej nesúvislosti s predmetom daného sporu, odvolaciemu súdu javí aj ako účelový s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že nie je dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP a z uvedeného návrh žalovaného zo dňa 20.3.2019 na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

39. V zmysle ust. § 52 ods. 1 Exekučného poriadku (platného a účinného v rozhodnom čase), exekútor poverený vykonaním exekúcie po uplynutí lehoty na vnesenie námietok proti exekúcii alebo po tom, keď sa mu doručí právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli, vydá exekučný príkaz.

40. Podľa ust. § 52 ods. 2 Exekučného poriadku, exekučným príkazom sa rozumie príkaz na vykonanie exekúcie niektorým zo spôsobov ustanovených týmto zákonom.

41. V zmysle ust. § 52 ods. 3 Exekučného poriadku, proti exekučnému príkazu nie je prípustný opravný prostriedok.

42. Podľa ust. § 61a ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov nepodliehajú exekúcii alebo sú z exekúcie vylúčené, alebo na ktoré je exekúcia neprípustná.

43. V zmysle ust. § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí.

44. Podľa ust. § 62 Exekučného poriadku, exekúciu možno vykonať len spôsobmi uvedenými v tomto zákone.

45. V zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, ak podkladom na exekúciu je exekučný titul, v ktorom sa ukladá povinnosť zaplatiť peňažnú sumu, exekúciu možno vykonať prikázaním pohľadávky.

46. Podľa ust. § 93 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, exekúcia prikázaním pohľadávky sa môže vykonať prikázaním pohľadávky z účtu v banke.

47. Podľa ust. § 94 ods. 1 Exekučného poriadku exekúcia prikázaním pohľadávky z účtu v banke sa vykoná jej odpísaním z účtu do výšky prisúdenej pohľadávky a jej príslušenstva.

48. V zmysle ust. § 94 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia o prikázaní pohľadávky z účtu v banke možno použiť aj vtedy, ak ide o vklad na vkladovom účte.

49. Podľa ust. § 95 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku exekútor poverený vykonaním exekúcie prikáže banke, ktorá vedie účet povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (ďalej len „príkaz na začatie exekúcie“) zablokovala sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného s výnimkou plnenia za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie bezhotovostným prevodom na účet určený exekútorom.

50. Podľa ust. § 95 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, exekútor poverený vykonaním exekúcie upovedomí o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke oprávneného a povinného a zakáže povinnému, aby po tom, keď sa mu doručí upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva s výnimkou nakladania s prostriedkami na účte len za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie.

51. V zmysle ust. § 95 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie banke do vlastných rúk. V príkaze označí účet, na ktorý môže povinný plniť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

52. Podľa ust. § 95 ods. 3 Exekučného poriadku, povinný stráca dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. To neplatí, ak chce povinný uspokojiť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

53. V zmysle ust. § 96 ods. 1 Exekučného poriadku, exekútor vydá exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke) do 14 dní po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii alebo po tom, keď mu bolo doručené rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli (§ 50).

54. Podľa ust. § 96 ods. 2 Exekučného poriadku, exekučný príkaz sa doručí oprávnenému, povinnému a banke. Povinnému a banke sa doručí do vlastných rúk.

55. V zmysle ust. § 96 ods. 3 Exekučného poriadku, banka je povinná po doručení exekučného príkazu vyplatiť pohľadávku a jej príslušenstvo oprávnenému; ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak.

56. Podľa ust. § 97 Exekučného poriadku poradie pohľadávok sa spravuje dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie. Ak sa jej doručil toho istého dňa príkaz na začatie exekúcie pre niekoľko pohľadávok, tieto pohľadávky majú rovnaké poradie; ak nestačia prostriedky na účte povinného na uspokojenie všetkých týchto pohľadávok, uhradia sa pomerne. Ustanovenia § 110 ods. 2 a 3 tu platia obdobne.

57. V zmysle ust. § 103 Exekučného poriadku ak banka nepostupuje tak, ako jej to ukladajú ustanovenia § 95, 96 ods. 3, § 97, 98 a 99, môže sa oprávnený na súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne, a to aj vtedy, keď už na účte povinného nie je dostatok prostriedkov.

58. Podľa ust. § 104 Exekučného poriadku, exekúcii odpísaním z účtu v banke nepodliehajú prostriedky na účte do výšky 99,58 eura a prostriedky, ktoré sú výslovným vyhlásením povinného určené na výplatu miezd jeho zamestnancov na výplatné obdobie najbližšie dňu, keď bol banke doručený príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Ak má povinný viac účtov, exekúcii nepodliehajú prostriedky na účte do výšky 99,58 eura len na jednom z nich.

59. Ako vyplýva zo skutkového stavu veci zisteného súdom prvej inštancie a ktorý nebol medzi stranami sporný, odvolací súd na úvod stručne zhrnie, že žalobca ako oprávnený podal dňa 30.6.2009 na Okresný súd Bratislava I ako na príslušný exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, obchodnej spoločnosti KENTI, spol. s r.o., pre vymoženie istiny vo výške 1.079.489,68 eur, trov právneho

zastúpenia vo výške 1.783,06 eur a poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,50 eur, celkovo vo výške 1.081.289,40 eur. V predmetnej exekučnej veci príslušný exekučný súd udelil dňa 8.7.2009 súdnemu exekútorovi O.. A. G. poverenie na vykonanie exekúcie vedenej pod sp.zn. EX 1164/09, pričom poverený súdny exekútor dňa 24.7.2009 vydal upovedomenie o začatí exekúcie a súčasne príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke. Predmetný príkaz bol doručený právnomu predchodcovi žalovaného dňa 24.7.2009. Dňa 18.8.2009 poverený súdny exekútor vydal v súlade s ust. § 96 Exekučného poriadku exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorým prikázal právnomu predchodcovi žalovaného, aby po doručení tohto príkazu: i/ zablokoval na účtoch povinného vedených u žalovaného ako banky zvýšenú sumu predbežných trov exekúcie aj vo výške 39.551,93 eur (celkovo sumu 1.191.541,44 eur) a súčasne prikázal vyplatiť z bankových účtov povinného vedených u žalovaného sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu zvýšenú o vyššie uvedené predbežné trovy exekúcie a to na bankový účet súdneho exekútora. Exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie bol právnomu predchodcovi žalovaného doručený dňa 18.8.2009.

60. Napriek skutočnosti, že právnomu predchodcovi žalovaného boli vyššie uvedené podania povereného súdneho exekútora riadne doručené, právny predchodca žalovaného nepostupoval v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku (predovšetkým ust. § 96 ods. 3 Exekučného poriadku).

61. Vzhľadom na porušenie povinnosti uloženej právnomu predchodcovi žalovaného v zmysle ust. § 96 ods. 3 Exekučného poriadku podal oprávnený voči žalovanému žalobu, ktorou sa v súlade s ust. § 103 Exekučného poriadku domáha, aby mu žalovaný ako banka zaplatil sumu, na ktorú by mal právo, keby žalovaný postupoval správne.

62. Základnou povinnosťou poddĺžnikov v exekučnom konaní je, aby svoj záväzok svojmu veriteľovi, ktorým je povinný v danom exekučnom konaní, po doručení príkazu na začatie exekúcie nespĺnili a po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým boli námietky zamietnuté, poskytli plnenie, zodpovedajúce ich záväzku voči povinnému, priamo oprávnenému. Právo oprávneného dožadovať sa plnenia od poddĺžníka vzniká až doručením exekučného príkazu poddĺžníkovi, t.j. až od tohto momentu vzniká oprávnenému v exekučnom konaní právo uplatňovať pohľadávku povinného pod vlastným menom a na vlastný účet. Ak poddĺžnik po doručení exekučného príkazu neposkytne dobrovoľne plnenie oprávnenému z exekučného titulu, musí si svoje právo na plnenie voči poddĺžníkovi oprávnený uplatniť na súde poddĺžníckou žalobou.

63. V zmysle § 103 Exekučného poriadku poddĺžníckou žalobou oprávnený vo vlastnom mene uplatňuje voči banke nárok na zaplatenie súm, na ktoré by mal právo, ak by banka neporušila svoje povinnosti v zmysle vyššie citovaných ustanovení § 95 až 99 Exekučného poriadku.

64. Oprávnený na dosiahnutie úspechu v sporovom konaní o poddĺžníckej žalobe musí preukázať nasledovné predpoklady: 1. vznik práva oprávneného na vyplatenie peňažných prostriedkov na účte povinného; 2. porušenie niektorej povinnosti banky, ktorú jej ukladá zákon v § 95 až 99 Exekučného poriadku; 3. reálne ukrátenie oprávneného postupom banky o vyplatenie súm, na ktoré by mal inak nárok; 4. príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti banky a reálnym ukrátením oprávneného zo strany banky.

65. Právo oprávneného na vyplatenie peňažných prostriedkov z účtu povinného vzniká doručením exekučného príkazu banke, v ktorej má povinný pohľadávku z účtu. Oprávnený nemôže podať poddĺžnícku žalobu voči banke v čase, keď jej už bol doručený príkaz na začatie exekúcie, ale ešte jej nebol doručený exekučný príkaz, nakoľko by neboli splnené ďalšie predpoklady podania poddĺžníckej žaloby, napr. pred doručením exekučného príkazu nemôže dôjsť k reálnemu ukráteniu oprávneného a teda nemožno ani preukázať príčinnú súvislosť medzi porušením arrestatoria a reálneho ukrátenia oprávneného nezákonným postupom banky.

66. Porušenie povinnosti banky, na základe ktorého je možné podanie poddĺžníckej žaloby voči banke sa týka iba taxatívne vymedzených povinností banky, ktoré jej ukladá zákon v § 95 - 99 Exekučného poriadku. Ustanovenie § 95 Exekučného poriadku ukladá povinnosť banke zablokovať účet povinného do výšky exekvovanej pohľadávky s príslušenstvom doručením príkazu na začatie exekúcie súdnym exekútorom, ktorému bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie. So zablokovanou výškou peňažných prostriedkov smie banka dovoliť povinnému nakladať iba na účel plnenia vymáhanej

pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva a trov exekúcie. Povinnosť banky blokovať peňažné prostriedky na účte povinného vzniká banke na základe príkazu na začatie exekúcie momentom jeho doručenia. Ak banka nepostupuje tak, ako jej to ukladajú ustanovenia §§ 95, 96 ods. 3, 97, 98 a 99 Exekučného poriadku, môže sa oprávnený na súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne, a to aj vtedy, keď už na účte povinného nie je dostatok prostriedkov.

67. V zmysle ust. § 97 Exekučného poriadku banka má povinnosť uspokojovať uplatnené pohľadávky v zmysle poradia vymáhaných pohľadávok. Doručením príkazu na začatie exekúcie banke získava vymáhaná pohľadávka svoje poradie, t.j. je uspokojená až po uspokojení v plnom rozsahu pohľadávky so skorším poradím. V prípade, že banka poruší svoju povinnosť nesprávnym určením poradia vymáhanej pohľadávky, vystavuje sa riziku poddĺžnickej žaloby. Nesprávne poradie však môže určiť iba pri tých pohľadávkach, kde jej exekútor doručil aj príkaz na začatie exekúcie. Ak jej je doručený iba exekučný príkaz, pohľadávku uspokojí až potom, ako sú uspokojené pohľadávky, ktoré svoje poradie získali na základe doručeného príkazu na začatie exekúcie. V prípade, že bude doručených viacero exekučných príkazov naraz, pričom niektorým z nich nepredchádzalo doručenie príkazu na začatie exekúcie, uspokojia sa podľa poradia tie pohľadávky, ktorých poradie bolo určené doručením príkazu na začatie exekúcie a až následne tie, ktorých poradie určené nebolo z dôvodu absencie príkazu na začatie exekúcie. Ak prostriedky na účte nebudú stačiť na uspokojenie pohľadávok, ktorých určenie poradia z vyššie uvedeného dôvodu chýba, v celej výške, uspokojia sa pomerne.

68. Ak je v deň splatnosti na účte dostatok peňažných prostriedkov, poukáže tieto banka na účet uvedený v exekučnom príkaze, v opačnom prípade ich poukázanie na predmetný účet vykoná okamžite po tom, ako sa na účet dostatok peňažných prostriedkov pripíše.

69. Pre úspech žalobcu v prípade podanej poddĺžnickej žaloby sa tiež vyžaduje, aby ukrátenie oprávneného postupom banky o vyplatenie súm, na ktoré mal nárok, bolo reálne. Ak povinný nemal na účte v banke žiadne disponibilné peňažné prostriedky (vrátane prostriedkov z kontokorentného úveru), resp. iba peňažné prostriedky, ktoré nepodliehajú exekúcii (§ 104 Exekučného poriadku) alebo sú z exekúcie vylúčené (§ 102 EP), nemožno sa úspešne domáhať poddĺžnickej žaloby, hoci by banka porušila niektorú z povinností uložených v § 95 - 99 Exekučného poriadku.

70. Posledným predpokladom je existencia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti banky v zmysle § 95 - 99 Exekučného poriadku a reálnym ukrátením oprávneného.

71. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu v danom prípade boli naplnené všetky predpoklady pre úspešné podanie poddĺžnickej žaloby, v rámci ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanému svojich nárokov na zaplatenie sumy, na ktorú by mal právo, ak by banka neporušila svoje povinnosti v zmysle vyššie citovaných ustanovení § 95 až 99 Exekučného poriadku.

72. Ako už bolo uvedené vyššie, poverený súdny exekútor riadne doručil právnemu predchodcovi žalovaného príkaz na začatie exekúcie a rovnako aj exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorým prikázal právnemu predchodcovi žalovaného, aby po doručení tohto príkazu: i/ zablokoval na účtoch povinného vedených u žalovaného ako banky zvýšenú sumu predbežných trov exekúcie aj vo výške 39.551,93 eur (celkovo sumu 1.191.541,44 eur) a súčasne prikázal vyplatiť z bankových účtov povinného vedených u žalovaného sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu zvýšenú o vyššie uvedené predbežné trovy exekúcie a to na bankový účet súdneho exekútora. Právny predchodca žalovaného bol povinný rešpektovať poradie takto uplatnenej pohľadávky a túto uspokojiť v súlade s ust. § 97 Exekučného poriadku.

73. Účet v banke nie je vecou v zmysle ust. Občianskeho zákonníka. Finančné prostriedky sú zastupiteľnými vecami a momentom pripísania na účet sa stávajú vlastníctvom banky, ktorá príslušný účet vedie. Je tak možné prisvedčiť argumentom žalovaného, že majiteľ účtu nie je vlastníkom peňažných prostriedkov na účte v banke, ale má len pohľadávku voči banke vo výške zostatku na tomto účte. Predmetná pohľadávka majiteľa účtu voči banke na vyplatenie aktívneho zostatku účtu vedeného na meno majiteľa účtu v banke môže byť predmetom exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke podľa ust. § 94 a nasl. Exekučného poriadku. Táto peňažná pohľadávka môže byť tiež predmetom záložného práva medzi majiteľom účtu a treťou osobou, ktorou môže byť aj samotná banka. V súvislosti

s argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej nebol zo strany právneho predchodcu žalovaného rešpektovaný exekučný príkaz doručený mu povereným súdnym exekútorom, z dôvodu, že samotný žalovaný (jeho právny predchodca) disponoval pohľadávkou voči povinnému, ktorú mohol uspokojiť z finančných prostriedkov na účte vedenom v prospech povinného v banke, resp. bol dokonca záložným veriteľom povinného so záložným právom k pohľadávke z účtu v banke, je však nutné s poukazom na obsah súdneho spisu zdôrazniť, že žalovaný v tomto konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že by v čase doručenia predmetného exekučného príkazu (ktorý prikazoval právnenému predchodcovi žalovaného ako banke plniť v prospech žalobcu) žalovaný (jeho právny predchodca) disponoval akoukoľvek splatnou pohľadávkou voči povinnému ako majiteľovi účtu so skorším poradím uspokojenia ako pohľadávka žalobcu ako oprávneného uplatnená prostredníctvom súdneho exekútora. Uvedené nepreukázanie skoršieho poradia uspokojenia pohľadávok žalovaného ako pohľadávky žalobcu trvalo až do skončenia exekučného konania, t.j. aj po tom, ako bol Okresnou prokuratúrou BA I vydaný príkaz (pod č.k.1Pv 539/09-15 zo dňa 12.4.2001) k zrušeniu zaistenia finančných prostriedkov na účtoch povinného .Z dôkazov predložených žalovaným nevyplýva ani to, že by žalovaný v čase doručenia exekučného príkazu bol záložným veriteľom povinného vo vzťahu k pohľadávke z účtu v banke. Žalovaný v tejto súvislosti nepreukázal, že by v čase pred doručením exekučného príkazu zo strany povereného súdneho exekútora došlo medzi ním (resp. jeho právnym predchodcom) ako záložným veriteľom a povinným ako majiteľom účtu k uzavretiu zmluvného vzťahu - zmluvy o zriadení záložného práva k pohľadávke povinného z účtu vedeného u žalovaného, resp. nepreukázal, že bolo takéto záložné právo v prospech žalovaného (jeho právneho predchodcu) zaevidované v Notárskom centrálnom registri záložných práv. Je pritom nutné zdôrazniť, že zákon vyžaduje na vznik záložného práva k pohľadávke písomnú formu, pričom právotvornou skutočnosťou vzniku záložného práva je práve registrácia v Notárskom centrálnom registri záložných práv.

74. Zo skutkového stavu veci zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že na účtoch vedených v prospech povinného u právneho predchodcu žalovaného ako banky sa v čase doručenia exekučného príkazu, ktorým poverený súdny exekútor prikázal žalovanému (jeho právnenému predchodcovi), aby po doručení tohto príkazu zablokoval na účtoch povinného vedených u žalovaného ako banky stanovenú sumu a súčasne prikázal vyplatiť z bankových účtov povinného vedených u žalovaného sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu zvýšenú o vyššie uvedené predbežné trovy exekúcie a to na bankový účet súdneho exekútora, nachádzalo dostatočné množstvo finančných prostriedkov, teda žalovanému nebránil vo vyplatení vymáhanej pohľadávky spolu s trovami exekúcie nedostatok finančných prostriedkov na predmetných účtoch. V danom prípade nebolo v rámci konania preukázané a ani sporovými stranami tvrdené, že by poukázaniu finančných prostriedkov z účtu/účtov povinného vedených u žalovaného (jeho právneho predchodcu) bránilo to, že by sa jednalo o peňažné prostriedky, ktoré nepodliehajú exekúcii (§ 104 Exekučného poriadku) alebo sú z exekúcie vylúčené (§ 102 Exekučného poriadku).

75. Podľa ust. § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

76. Podľa ust. § 52 ods. 3 Exekučného poriadku, proti exekučnému príkazu nie je prípustný opravný prostriedok.

77. V zmysle ust. § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie podľa osobitného predpisu.

78. Podľa ust. § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, na návrh povinného môže súd (§ 45) povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

79. Podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

80. Podľa ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.

81. Pokiaľ žalovaný poukazoval v rámci podaného odvolania na ním podanú excindačnú žalobu a ním tvrdené kvázisuspensívne účinky podaného návrhu na odklad exekúcie, je nutné uviesť, že excindačná žaloba slúži na ochranu tým osobám, ktoré majú k majetku postihnutému exekúciou také právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia, napríklad vlastnícke právo ku konkrétnej exekúciou postihnutej veci. Aktívne vecne legitimovanou osobou na podanie excindačnej žaloby je tretia osoba, t.j. osoba odlišná od účastníkov konania, ktorá tvrdí, že má právo na vec, ktorá bola postihnutá exekúciou, pričom toto právo nepripúšťa exekúciu na túto vec. Pasívne vecne legitimovaným (t.j. žalovaným) je oprávnený. V žalobe sa musí presne špecifikovať vec, ktorej vylúčenia z exekúcie sa tretia osoba domáha. Môže ísť o huteľnú aj nehuteľnú vec. Dôkazné bremeno o existencii práva k veci nepripúšťaajúce exekúciu zaťažuje tretiu osobu. Neunesenie tohto bremena má za následok zamietnutie žaloby.

82. Súdny exekútor O.. A. G. vydal dňa 18.8.2009 v danom exekučnom konaní vyššie špecifikovaný exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorý bol rovnaký deň doručený aj žalovanému. Konal tak v súlade s ust. § 96 ods. 1 veta práva Exekučného poriadku (účinného v rozhodnom období), kedy exekútor musel do 14 dní po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii, resp. do 14 dní po doručení uznesenia súdu o zamietnutí námietok vydať exekučný príkaz, ktorý bol povinný doručiť oprávnenému, povinnému a v danom prípade banke. V prípade, ak by menovaný súdny exekútor uvedeným zákonom stanoveným spôsobom nepostupoval, bol by povinný vydať príkaz na odblokovanie účtov povinného. Odvolací súd konštatuje, že súdny exekútor pri uvedenom postupe neporušil žiadne právne predpisy, naopak postupoval lege artis zákonom stanoveným spôsobom, dodržiavajúc zákonné lehoty stanovené v Exekučnom poriadku a to s poukazom na tú skutočnosť, že nemal vedomosť, že žalovaný ako tretia osoba podal dňa 31.7.2009 na Okresný súd Bratislava I žalobu v zmysle ust. § 55 ods. 1 Exekučného poriadku (excindačnú žalobu) ako aj návrh na odklad a zastavenie exekúcie (ktoré konanie o excindačnej žalobe sa viedlo pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 35Cb/101/2009 a návrh na odklad exekúcie pod sp.zn. 4Er504/2009). V konaní bolo jednoznačne preukázané, že návrh žalovaného na odklad exekúcie sa dostal do dispozície súdneho exekútora povereného vykonaním samotnej exekúcie až dňa 14.9.2009, kedy sa súdny exekútor dozvedel z výzvy konajúceho súdu o podanom návrhu na odklad exekúcie, ako aj o návrhu na zastavenie exekučného konania, t.j. predmetný návrh žalovaného na odklad exekúcie sa dostal do dispozície súdneho exekútora až po vydaní exekučného príkazu a jeho doručení žalovanému. Z doslovného znenia ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku teda vyplýva, že v rozhodnom čase (t.j. po doručení podaného návrhu žalovaného na odklad exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 14.9.2009) tento nevykonal žiadne úkony bezprostredne smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva a teda nedošlo zo strany súdneho exekútora k porušeniu ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku tak ako to uvádzal v konaní žalovaný.

83. Odvolací súd si dovoľuje zdôrazniť, že napriek dikcii ust. § 52 ods. 3 Exekučného poriadku exekučný príkaz nie je rozhodnutím a preto voči vydanému exekučnému príkazu nie je ipso facto v zmysle tohto cit. ustanovenia prípustný opravný prostriedok. Exekučný príkaz vydaný dňa 18.8.2009 v danom exekučnom konaní teda platil až do skončenia exekučného konania a tento nebol nikdy platne zrušený. Zrušenie exekučného príkazu je oprávnený vykonať len exekučný súd a ani súd konajúci o tejto žalobe (podlžnícka žaloba) si nemôže prejudiciálne vyriešiť (posúdiť) platnosť vydaného exekučného príkazu a to napriek argumentácii žalovaného, že aj samotný súdny exekútor O.,. A. G. vo svojej výpovedi ako svedok uviedol, že ak by mal vedomosť o podanom návrhu na odklad exekúcie ako súčasť excindačnej žaloby, príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke by nevydal. Z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že doručení exekučného príkazu žalovanému (jeho právnenému predchodcovi) ako banke, tento bol podľa ust. § 96 Exekučného poriadku povinný exekučný príkaz bez ďalšieho rešpektovať a v zmysle doručenia exekučného príkazu plniť. Žiadne zákonné ustanovenie neprisudzuje samotnej banke oprávnenie posudzovať, či je exekučný príkaz vydaný v súlade so zákonom, resp. plnenie na základe vykonaného exekučného príkazu odprieť/nevykonať.

84. Pokiaľ ide o už vydané exekučné príkazy, neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by prikazovalo súdnemu exekútorovi tieto zrušiť len z dôvodu, že bol podaný návrh na odklad exekúcie.

Exekútor ako osoba nadaná právomocou štátu v oblasti výkonu exekučnej činnosti môže konať len to, čo mu zákon dovoľuje a môže rušiť exekučné príkazy len z dôvodov stanovených zákonom.

85. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný v prejednávacom prípade ani nepreukázal, že by mal v relevantnom čase k majetku povinného, ktorý podliehal exekúcii vedenej v prospech žalobcu ako oprávneného, právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia a teda nebol aktívne legitimovaným subjektom na podanie excindačnej žaloby. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že poverený súdny exekútor nevedol exekúciu na peňažné prostriedky v banke (vec), ale viedol exekúciu na pohľadávku povinného, ktorú mal povinný voči banke. Aj keby súd excindačnú žalobu poňal širšie a mal za to, že banka sa v rámci excindačnej žaloby domáhala vylúčenia pohľadávky z exekúcie (takýto extenzívny výklad by bol však v rozpore so samotným gramatickým znením zákona), potom by banka v konaní o takejto excindačnej žalobe nebola nikdy úspešná, pretože nikdy nepreukázala a ani netvrdila, že pohľadávka povinného voči nej, je jej pohľadávkou, teda že si je vlastne sama sebe veriteľom. Pri excindačnej žalobe žalobca v zásade tvrdí, že on je majiteľom vecí, o ktorých vylúčenie z exekúcie žiada, aby súd rozhodol. V posudzovanom prípade bola exekvovaná pohľadávka povinného voči banke, o ktorej banka nikdy netvrdila, že by jej veriteľom nebol povinný, alebo, že by ním bola dokonca banka (potom by banka musela byť veriteľom a dlžníkom pohľadávky v jednej osobe). Ako už bolo uvedené vyššie, banka v predmetnom konaní nepreukázala ani existenciu akéhokoľvek iného jej patriaceho práva, ktoré by vylučovalo, aby bol majetok povinného použitý k nútenému výkonu rozhodnutia (napr. tvrdené, ale žalovaným nepreukázané záložné právo žalovaného k pohľadávke povinného z účtu v banke).

86. V zmysle vyššie uvedených záverov súd konajúci v konaní o poddĺžnickej žalobe nie je oprávnený (a to ani v rozsahu prejudiciálnej otázky) posudzovať platnosť či neplatnosť exekučného príkazu doručeného banke zo strany súdneho exekútora. S ohľadom na túto skutočnosť a s ohľadom na podstatu konania o poddĺžnickej žalobe definovanú v zákone, súd zameral v tomto konaní svoju pozornosť na posúdenie, či vydaný exekučný príkaz spĺňal všetky zákonom definované náležitosti. Nie je medzi stranami sporu sporným, že takýto príkaz bol povereným súdnym exekútorom vydaný a riadne doručený žalovanému ako banke. Odvolací súd má za to, že predmetný exekučný príkaz spĺňal všetky zákonné náležitosti a žalovaný mal povinnosť v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku na základe tohto exekučného príkazu plniť. Nie je možné nazerať na povinnosti banky ako dlžníka povinného iným spôsobom v závislosti od toho, či je banka súčasne veriteľom povinného alebo nemá (či dokonca v posudzovanom prípade nebude mať) voči povinnému pohľadávku. Takéto rozlišovanie postavenia povinného a banky v exekučnom konaní nemá právny základ v ustanoveniach Exekučného poriadku. Vzťah banky a povinného majúci pôvod v odlišných vzájomných záväzkoch banky a povinného netýkajúcich sa zmluvy o vedení účtu, z ktorej vznikla exekvovaná pohľadávka, nemôže mať pre oprávneného bez ďalšieho žiadne dôsledky ani význam vo vzťahu ku jeho uspokojeniu v rámci exekúcie. Povinnosti banky, ktoré jej vzniknú doručením exekučného príkazu nemôžu závisieť a meniť sa ani podľa toho, aké úkony banka uskutoční po doručení exekučného príkazu. Doručením exekučného príkazu totiž vzniká banke ako dlžníkovi povinného povinnosť vyplatiť oprávnenému splatnú pohľadávku, ktorá povinnosť nie je ničím podmienená ani modifikovaná v závislosti od iných vzťahov banky a povinného.

87. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní argumentoval podporne odkazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 MCdo 20/2010 zo dňa 13.10.2011, publikovanom pod R 48/2012 v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR je nutné uviesť, že predmetné rozhodnutie sa týkalo predovšetkým prelomenia názoru O.. A., v zmysle ktorého podanie excindačnej žaloby spôsobuje prerušenie exekučného konania a exekútor nie je oprávnený ďalej po podaní takejto žaloby pokračovať v exekúcii. Z uvedeného rozhodnutia však podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný účelovo vyňal konštatovanie, že žalobca, ktorý podal excindačnú žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, sa v exekučnom konaní môže domáhať povolenia odkladu exekúcie z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekučného konania, opomenul však skutočnosť, že zo žiadneho ust. právneho predpisu a ani zo žiadneho rozhodnutia vydaného k tejto konkrétnej otázke, nevyplýva záver žalovaného, že žalovaný ako tretia osoba má právo podať návrh na odklad exekúcie. V zmysle doslovného znenia ust. § 56 ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku oprávnený na podanie návrhu na odklad exekúcie z rôznych v zákone uvedených dôvodov je len povinný. Súd prvej inštancie dospel z tohto dôvodu k záveru, že žalovaný nebol aktívne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie. Tomuto záveru súdu prvej inštancie je nutné prisvedčiť. Napokon s výnimkou žalovaným uvedeného rozhodnutia NS SR, ktoré sa okrem iného vzťahovalo na exekučné konanie vedené za inej právnej úpravy Exekučného poriadku, na rozdiel od vo veci spomínaného exekučného

konania (absencia ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku), väčšina právnickej obce sa zhoduje v názore, že tretia osoba nie je oprávnená podať návrh na odklad exekúcie, keďže ju na to neopravňuje žiadne z ust. § 56 Exekučného poriadku, je len oprávnená domáhať sa povolenia odkladu exekúcie podaním podnetu na vydanie rozhodnutia o odklade exekúcie a to prostredníctvom ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že v prípade podania podnetu na povolenie odkladu exekúcie nejde o návrh na odklad exekúcie a teda samotné účinky ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku nenastanú (nedošlo k podaniu návrhu na odklad exekúcie, len k podnetu, pričom je neisté, či súd postupom podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku uvedenému podnetu vyhovie a začne konať ex officio). Záver, že návrh na odklad exekúcie nie je oprávnená podať tretia osoba nepriamo podporuje aj znenie ust. § 56 ods. 8 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie o odklade exekúcie doručí súd povinnému, oprávnenému a exekútorovi poverenému vedením exekúcie, nie však tretej osobe.

88. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že postihnuté finančné prostriedky boli viazané účelovo na účet kolaterálu, teda, že nejde o peňažné prostriedky v dispozícii povinného, odvolací súd opätovne uvádza a zdôrazňuje, že v danom prípade išlo o peňažné prostriedky, ktoré pri zmluvách o bežnom účte podľa ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka sú vo vlastníctve banky, avšak predmetom exekúcie príkazom pohľadávky je vždy len pohľadávka povinného voči banke, ktorá tu bezpochyby v čase vydania exekučného príkazu, t.j. dňa 18.8.2009, ako aj v čase zrušenia zaistenia zo strany príslušnej prokuratúry dňa 21.4.2011 existovala. Žalovaný nikdy nerealizoval žiaden zápočet svojej pohľadávky voči povinnému v rámci exekučného konania a takýto zápočet po doručení exekučného príkazu ani realizovať nemohol z dôvodu, že je vylúčený. Z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, ako aj z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa pritom vyplýva, že doručenie exekučného príkazu banke spôsobuje vznik povinnosti banky vyplatiť pohľadávku aj v prípade, ak ide napríklad o peňažné prostriedky uložené na termínovaných účtoch, pričom termín splatnosti ešte nenastal.

89. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a na takto správne zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov, teda vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie, bolo z tohto dôvodu potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

90. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

91. Podľa 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

92. Podľa 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

93. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

94. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).